

**ДЕРЖАВНИЙ ПОДАТКОВИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА**

КНИГА ПАМ'ЯТІ НАШИХ ГЕРОЇВ

Біографічні нариси

**Вічна та світла пам'ять загиблим Героям,
які віддали своє життя за Україну!**

ІРПІНЬ 2023

ДЕРЖАВНИЙ ПОДАТКОВИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

КНИГА ПАМ'ЯТІ НАШИХ ГЕРОЇВ

Біографічні нариси

Ірпінь
2023

УДК 82-4:355.48(470+571:477)

К 53

*Рекомендовано до друку Вченою радою
Державного податкового університету
(протокол № 6 від 30 листопада 2023 року)*

К 53

**Книга пам'яті наших Героїв : біографічні
нарисы / Державний податковий університет, Наукова
бібліотека ; уклад. : Н. П. Гайдай ; керівник проєкту
С. Я. Цимбалюк. – Ірпінь, 2023. – 84 с.**

Книга пам'яті присвячена героям України, викладачам та випускникам, які працювали і навчалися у Державному податковому університеті та загинули за свободу і незалежність України у ході російсько-української війни, захищаючи цілісність та недоторканість нашої держави.

У біографічних нарисах досліджено джерела з інтернет-мережі. Це – невелика частка з існуючих сьогодні джерел інформації, але ці документальні матеріали доповнили історії про наших героїв, які віддали своє життя за майбутнє країни, за її незалежність, територіальну цілісність, волю та свободу народу.

Видання буде корисним для вивчення та дослідження історичних постатей у подіях російсько-української війни за період з 2014–2023 рр. (станом на 1 грудня 2023 року).

УДК 82-4:355.48(470+571:477)

© Наукова бібліотека, 2023

© Державний податковий університет, 2023

СЛОВО ПАМ'ЯТІ ТА ШАНИ

Ваш подвиг для країни незабутній.

Наш ворог вас зламати не зумів.

О. Киця

Наша країна опинилася у вирі страшної та огидної війни. Прийшла біда до кожного українця. Тож боротьба триває проти російської навали з їхніми імперськими амбіціями та претензіями. Війна не припинялася з 2014 року. Дев'ять виснажливих років страждань з болем у серці, жахів знищених дотла міст та сіл, страхіть тортур не зламали дух і силу народу у запеклій боротьбі за свою свободу. Наші захисники ціною свого життя виборюють кожен шматочок окупованої землі задля майбутнього мирного життя в незалежній Україні. Немає нічого найшляхетнішого в світі, ніж ділити свою долю з рідним краєм у складні його часи. Глибока жертовність воїнів, патріотизм, вільний дух дають нам надію вірити, що Перемога обов'язково настане.

Весь світ допомагає Україні, бо вона бореться з перших хвилин агресії. Стовідсотково справдились сьогодні слова М. Драгоманова: «Мало хіба кого б'ють на земній кулі?! Люди інтересуються лише тими, хто отбивається, – і таким лишень звичайно й помагають».

Ми ніколи не забудемо, що пережили, що втратили, чим пожертвували. Іменами загиблих Героїв ми маємо пишатися. Вони живі у наших серцях. Хай святиться пам'ять про них поколіннями, щоб були ми та наші нащадки не пасивними спостерігачами, а Людьми сильними розумом і духом, громадянами своєї вільної Вітчизни. Саме на таких великих взірцях варто навчати та виховувати молоде покоління, якому працювати для відновлення своєї Держави.

Своєрідний матеріал літературної пам'яті про наших випускників, викладачів і співробітників Державного податкового університету, які ціною власного життя боронили нашу державу, її цілісність і незалежність, підготовлено за даними офіційних видань та інтернет-ресурсів станом на 1 грудня 2023 року.

ВІЙНА ПОЧАЛАСЯ 9 РОКІВ ТОМУ. ПРИГАДАЄМО, ЯК ЦЕ ВІДБУВАЛОСЯ...

Євромайдан розпочався 21 листопада 2013 року у відповідь на рішення Кабінету Міністрів України про призупинення процесу підготування до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

24 листопада у Києві відбувся мітинг на підтримку чинної влади, який охрестили словом «антимайдан», організований Партією Регіонів та українською проросійською громадською організацією «Український вибір».

Надалі такі акції відбувалися неодноразово, переважно у південних та східних регіонах України.

За час Євромайдану до протестів долучилися мешканці багатьох населених пунктів України та світу. Лише у Києві на Майдані Незалежності збиралося до мільйона людей.

22 січня 2014 року, на День Соборності, з'явилися перші жертви від злочинних дій влади. Це були Сергій Нігоян та Михайло Жизнєвський. Україною прокотилася хвиля захоплень державних установ.

Фінальним етапом Євромайдану було 18–20 лютого 2014 року. У цей період тривали масштабні зіткнення протестувальників із силовиками в центрі Києва. Тільки 20 лютого силовики з вогнепальної зброї застрелили десятки беззбройних майданівців. Того самого дня на засідання у парламенті зібралися депутати, щоб обговорити ситуацію. Ввечері, о 22:17, парламентарі підтримали постанову Верховної Ради України від 20.02.2014 № 740-VII «Про засудження застосування насильства, що призвело до загибелі людей», якою зобов'язали силовиків не застосовувати зброю.

22 лютого Верховна Рада України припинила повноваження Віктора Януковича на підставі його самоусунення від виконання обов'язків. Того самого дня він записав звернення, де назвав події «державним переворотом». 25 лютого В. Януковича оголосили у розшук. 27 лютого у російських ЗМІ з'явилося його звернення, де він назвав себе легітимним президентом.

За час Євромайдану загинули 107 людей, яких називають Небесною сотнею. Всі вони мають звання Героя України та орден «Золота зірка». Загальна кількість постраждалих становить до трьох тисяч осіб.

Анексія Криму

23 лютого, відразу після втечі Януковича, у Севастополі відбувся проросійський мітинг, на якому оголосили недовіру чинному міському голові та обрали «народного» очільника-російського бізнесмена Олексія Чалого. Тоді ж оголосили про створення «загонів самооборони».

26 лютого у Крим під різними приводами почали прибувати російські військові підрозділи. Того самого дня під будівлею Верховної Ради Автономної Республіки Крим відбулися два мітинги: проросійський та проукраїнський. Серед останнього було чимало кримських татар.

У ніч на 27 лютого невідомі озброєні люди, яких згодом прозвали «зеленими чоловічками», захопили будівлі Верховної

Ради та Ради міністрів АР Криму, встановивши там російські прапори. Того самого дня відбулося засідання парламенту автономії, де прийняли рішення про проведення «референдуму» щодо розширення її повноважень 25 травня. Тоді ж у відставку відправили уряд АРК.

Крім того, 27 лютого російські військові з технікою без знаків розрізнення захопили аеропорт «Бельбек» у Севастополі. 28 лютого з'явилися блокпости на в'їздах до Криму з боку «материкової» України. Того ж дня захопили аеропорт «Сімферополь».

Упродовж наступних тижнів тривало поступове блокування і захоплення військових об'єктів та об'єктів зв'язку. Водночас російські військові подеколи прикривалися цивільним населенням.

6 березня у Криму відключили українське телебачення, запустивши мовлення російських каналів. Того самого дня депутати парламенту АРК звернулися до Росії з проханням приєднати автономію. Крім того, вирішили перенести запланований «референдум» на 16 березня. На нього винесли питання щодо приєднання республіки до Росії. Аналогічні рішення прийняла міська рада Севастополя.

16 березня у Криму відбувся незаконний «референдум» про статус Криму. В окремих місцях з численною кримськотатарською громадою виборчі дільниці не були створені. Референдум не був визнаний Україною та міжнародною спільнотою, незалежних міжнародних спостерігачів на дільницях не було. Голосування пройшло з численними порушеннями, зокрема, отримати бюлетень можна було декілька разів та за російським паспортом.

За «офіційними» даними, явка на «референдум» становила понад 84 %, а підтримка приєднання до Росії – понад 96 %. За даними Меджлісу кримськотатарського народу, явка під час референдуму становила 30–50 %, з яких за приєднання до Росії проголосувало близько половини.

17 березня парламент Криму проголосив створення «Республіки Крим» із Севастополем у її складі. 18 березня володимир путін підписав договір про прийняття Криму до Росії. Документ був ратифікований 21 березня.

Участь російських військових в анексії Криму влада заперечувала, однак уже у квітні 2014 року очільник Росії визнав, що вони таки брали у цьому участь. 24 березня виконувач обов'язки президента Олександр Турчинов наказав передислокувати

українські військові підрозділи до інших регіонів України. Анексію Криму порівнюють із захопленням Австрії нацистською Німеччиною у 1938 році, оскільки це відбувалося за схожим сценарієм.

Війна на Донбасі

Після втечі Януковича в південних та східних регіонах України активізувалися проросійські виступи. На них звучали вимоги щодо федералізації та відокремлення від України. Мітинги відбувалися за участі громадян Росії.

1 березня 2014 року Рада Федерації Росії дала дозвіл путіну на введення військ в Україну. 13 березня в Україні відновили Національну гвардію на заміну внутрішнім військам. 17 березня Олександр Турчинов наказав провести часткову мобілізацію. В Україні почався особливий період, який триває і досі.

6 квітня 2014 року невідомі озброєні люди захопили Донецьку ОДА. 7 квітня у залі засідань Донецької облради група громадян з області оголосила про створення «Донецької народної республіки». Того самого дня на мітингу у Харкові оголосили про створення «Харківської народної республіки».

12 квітня у Слов'янську та Краматорську Донецької області з'явилися озброєні «зелені чоловічки». Там були захоплені органи влади та відділення міліції, на будівлях встановили російські прапори. Впродовж наступних тижнів тривали захоплення озброєними людьми установ у Харківській, Донецькій та Луганській областях.

13 квітня 2014 року на Донбасі була розпочата антитерористична операція. Цього дня поблизу Слов'янська відбувся перший бій війни на Донбасі. 21 квітня в Одесі проголосили «Одеську народну республіку», 27 квітня – «ЛНР» у Луганську.

11 травня у деяких населених пунктах Донецької та Луганської областей відбулися «референдуми», на яких, за даними організаторів, мешканці підтримали створення «ДНР» та «ЛНР». Результати не були визнані Україною та міжнародною спільнотою, а

15 травня Генеральна прокуратура оголосила «ДНР» та «ЛНР» терористичними організаціями.

25 травня в Україні відбулися президентські вибори, де у першому турі перемогу здобув Петро Порошенко. 26 травня відбувся перший бій за Донецький аеропорт.

13 червня українські військові звільнили від терористів Маріуполь. 14 червня під час посадки в Луганському аеропорту був збитий літак Іл-76. Загинули 40 українських десантників та 9 членів екіпажу.

5 липня під контроль України повернуті Краматорськ, Слов'янськ, Артемівськ (Бахмут), Дружківка та Костянтинівка. 11 липня українських військових і прикордонників у районі Зеленопілля Луганської області обстріляли з території Росії. Загинули 23 захисники. 17 липня із зенітно-ракетного комплексу «Бук», приграного з Росії, поблизу Донецька був збитий пасажирський «Boeing». Загинули 298 осіб.

19 липня почався рейд 95-ї окремої аеромобільної бригади. Завдяки йому був повністю відновлений контроль над кордоном у Донецькій області та частково у Луганській. Під час проведення рейду десантники вступали в бої зі Збройними силами росії.

6 серпня почалися бої за Іловайськ. 10 серпня сили АТО повністю оточили «ДНР».

12 серпня з'явилися повідомлення про масове вторгнення російських військ на територію України. 29 серпня українські війська почали вихід з оточення в Іловайську. Попри обумовлений «зелений коридор», їх почали обстрілювати. Загинули

366 українських захисників, а також щонайменше 41 цивільна особа, ще 300 військових потрапили у полон. Унаслідок російського вторгнення Україна втратила частину звільненої раніше території на Донеччині та Луганщині.

20 січня 2015 року терористи підірвали новий термінал Донецького аеропорту. Загинули 44 українських бійців. За декілька днів сили АТО залишили аеропорт. 21 січня почалися бої за Дебальцеве. 24 січня терористи обстріляли мік-

рорайон Східний у Маріуполі та блокпост ЗСУ. Загинули 29 людей. 18 лютого сили АТО завершили вихід з оточення в районі Дебальцевого Донецької області.

З того часу суттєвих змін лінії фронту на Донбасі не відбувалося. Це далось ціною життів і здоров'я українських військових. Серед важливих подій варто згадати 30 квітня 2018 року, коли була завершена АТО та розпочата Операція об'єднаних сил.

Того самого року 25 листопада Росія захопила три українські військові судна у Керченській протоці. 24 моряки потрапили у полон. 26 листопада в частині регіонів України був запроваджений воєнний стан. Це області, які межують з Росією, Чорним морем та Придністров'ям. 26 грудня воєнний стан був скасований. У листопаді 2019 року моряки та кораблі були повернуті. Судна росіяни перед цим пограбували.

Майже два мільйони осіб через війну були змушені змінити своє місце проживання.

Станом на кінець 2021 – початок 2022 років жертвами війни на Донбасі стали понад 3 600 українських військових та понад 3 900 цивільних.

Пам'ятаємо кожного!

Слава Україні!

МАКСИМОВ ДМИТРО В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ

17 листопада 1994 – 19 лютого 2014

ГЕРОЙ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Максимов Дмитро був мешканцем міста Києва. Від 2011 року займався дзюдо в Київському міському центрі «Інваспорт» (мав вроджені вади слуху), навчався у Київському фінансово-економічному коледжі в м. Ірпінь. Був срібним та бронзовим призером з дзюдо на Дефлімпійських іграх у Софії 2013 року.

Кавалер Ордена «За заслуги»

III ступеня.

Був на Майдані 19 лютого, прийшов демократично відстоювати українську державу. За словами очевидця, під час наступу силовиків врятував життя кільком хлопцям, прикривши їх від вибуху бойової гранати. Цим вибухом йому відірвало руку, помер у Будинку профспілок від втрати крові. Його тіло декілька днів лежало в Михайлівському золотоверхому соборі.

За громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції гідності, Указом Президента України від 21 листопада 2014 року № 890/2014 Дмитру Максимову було присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертно).

4 липня 2015 року патріарх УПЦ КП Філарет нагородив Героя почесною медаллю «За жертвність і любов до України» (по смертно).

8 травня 2016 року, під час Служби Божої в соборі Святого Юра у Львові, подвиг Героя було відзначено Грамотою Верховного архієпископа Києво-Галицького Святослава (по смертно).

*Меморіал Героїв Небесної Сотні.
Київ, вулиця Інститутська*

*Меморіальна дошка
у приміщенні школи № 118,
де навчався Д. В. Максимов.
Київ, вулиця Тульчинська № 5*

*Меморіальна дошка на фасаді
будівлі школи № 223,
де навчався Д. В. Максимов.
Київ, вулиця Жолудєва № 6-Г*

*Меморіальна дошка
на фасаді будівлі
Державного податкового університету,
де навчався Д. В. Максимов.
Місто Ірпінь Київської області,
вулиця Університетська № 31*

ГОНЧАРЕНКО ДМИТРО ВАЛЕРІЙОВИЧ

14 жовтня 1986 – 13 липня 2014

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Гончаренко Дмитро народився в м. Васильків, Київська область.

10 липня 2014 року Дмитро разом з волонтерами ГО «ВС «Відсіч» і Михайлом Гаврилюком здійснювали доправлення гуманітарного вантажу на передові позиції в зону АТО. Через прикрий збіг обставин волонтери опинилися в межах міста Сєвєродонецьк Луганської області, який в той момент тимчасово опинився під контролем проросійських бойовиків, сепаратистів

з так званого «народного ополчення ЛНР» та російських найманців.

Смертельна небезпека, яка нависла над волонтерами, примусила їх приймати нестандартні рішення, і вони, заховавши свій мікроавтобус, з допомогою патріотів, які діяли на території окупованого Сєвєродонецька, вимушені були поодинці, хто в обхід ворожих блок-постів та заслонів, а хто силою, влившись у натовп вимушених переселенців, повернутися на територію вільної України. На жаль, Дмитро був захоплений патрулем «ополчення» орієнтовно близько 10-ї години ранку на автовокзалі Сєвєродонецька.

Востаннє голос Дмитра чула його дружина, коли їй з його ж телефону зателефонував колишній співробітник МВС України, а нині поліції «ЛНР» Андрій Мойсеєнко, який повідомив, що Дмитра було заарештовано. Інформація про місцеперебування Дмитра Гончаренка була суперечливою і неоднозначною. Сепари обіцяли розстріляти його в суботу, 12 липня. Були підстави переживати, що Дмитрові важко буде вирватися з рук бойовиків, адже ситуація ускладнювалася тим, що в його особистому мобільному телефоні знаходилися власні фотографії та відеоролики патріотичного спрямування, в яких Дмитро фігурував разом з чинним

нардепом Михайлом Гаврилюком. Відомо точно, що його жорстоко катували в полоні декілька днів – це видно на фотографіях. Їх насамперед цікавила інформація, де переховується М. Гаврилюк, а друге – хто фінансує створення нового батальйону, дані про який були у телефоні Дмитра.

По двох роках з часу зникнення Дмитра були проведені численні допити активістів ГО «Васильківська самооборона «Відсіч», волонтерів, з якими Дмитро здійснював доправлення допомоги в АТО, проводилися допити на той момент співробітника добровольчого батальйону патрульної міліції особливого призначення при МВС України «Золоті Ворота» Михайла Гаврилюка, здійснювалися контакти через спецслужби та громадські організації, які займаються пошуками й організацією обміну полонених. Однак не вдалося знайти ні підтверджень, ні спростувань про його місцезнаходження або страту.

З часом стало відомо, що Дмитра таки розстріляли і кинули в річку за декілька днів до звільнення Сєверодонецька в липні 2014 року, а згодом поховали як невідомого.

Галина Вербицкая (волонтер, м. Сєверодонецьк): «Дмитро Гончаренко займався волонтерством у 2014 році – саме тоді, коли із наших місцевих активістів майже нікого не було у місті. Сам Дмитро – із Василькова Київської області. Вони кілька разів приїжджали до нас з гуманітарною різними командами, а останній раз вони приїхали з Михайлом Гаврилюком, коли саме і було полювання сепарів на них. Трьох нам вдалося врятувати, а Дмитра – ні. Затримали його 10 липня 2014 року в нашому місті. Затриманих тримали у ГІАПі, де їх було багато. Нам вдалося витягти п'ятьох, бо вони були місцеві, а двох витягти нам так і не вдалося. Це тих, про кого ми знали, хоча один боєць із «Айдару» – Антон Чумак – і досі вважається безвісті зниклим. Особливо вони вчепилися у Дмитра, бо він був із Київської області. Катували з особливою жорстокістю. А коли настав час втікати, Корчагін дав наказ використати полонених як щит. Але поранення у Дмитра були не сумісні з життям: під час втечі Корчагіна та його поплічників Дмитро помер під Павлоградом, де і був похований. І ось тільки у жовтні 2017 року рештки були ексгумовані й проведене дослідження ДНК, яким і було підтверджено, що це саме Дмитро».

Та остаточно переконались, що виявлене тіло належить Дмитрові, лише після повторної експертизи у квітні 2018 року: результати першої були загублені. Перепоховали у Василькові 20 квітня 2018 року, через 1 380 днів після зникнення.

Залишились батьки, дружина та двоє дітей.

Указом Президента України № 39/2019 від 20 лютого 2019 року, «за громадянську мужність, самовіддане відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, виявлені під час Революції Гідності, плідну громадську та волонтерську діяльність», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Нагороджений відзнакою Президента України «За гуманітарну участь в антитерористичній операції» (помертньо).

Указом Президента України № 207/2019 від 9 травня 2019 року, «за громадянську мужність та патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, суверенітету та територіальної цілісності України, жертвне служіння Українському народові», присвоєно звання «Герой України» (помертньо).

Активіст Євромайдану, громадський функціонер, ініціатор створення «Козацького батальйону» ще на початку війни на Донбасі. Був одним із засновників потужної громадсько-політичної та військово-патріотичної організації «Васильківська самооборона «Відсіч», другом і соратником на той момент активіста Євромайдану, а згодом депутата Верховної Ради України Михайла Гаврилюка («козак Гаврилюк»), одним з ідеологів ГО «Козацька звитяга» та одним з перших волонтерів м. Василькова.

*Меморіальна дошка на фасаді будівлі
Державного податкового університету,
де навчався Д. В. Гончаренко.
Місто Ірпінь Київської області*

КОРОЛЬКО МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

(«СОВА»)

19 травня 1988 – 21 липня 2014

Микола народився в с. Тоболи Волинської обл.

Влітку 2014 року він приєднався до 24-го Батальйону територіальної оборони «Айдар» ЗСУ МО України. Проходив службу у 2-му взводі батальйону. Микола був розвідником і

пишався цим статусом. Він завжди шукав можливості вийти на вилазки навіть у час, коли інша частина взводу відпочивала. Микола Королько всім запам'ятається найвеселішою людиною, який не жартував, а жартами розмовляв.

Навчався в Національному університеті державної податкової служби України (НУДПСУ) на юридичному факультеті за спеціальністю фінансове право, юрист.

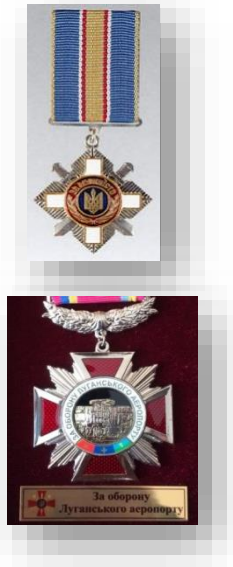
За період навчання брав активну участь в громадських і культурних заходах. Мав посаду юрисконсульта профкому студентів та курсантів НУДПСУ. Микола знав і любив історію України, володів німецькою мовою, багато читав бізнес- та наукової літератури.

Коли стало питання про захист суверенітету та незалежності рідної Батьківщини, він ні хвилини не роздумував. Адже Батьківщина це не тільки наймиліші безкраї земні та водні простори, це рідна ненька та вічна пам'ять про батька, кохана дружина та брати, діти, друзі.

21 липня 2014 року Микола Королько загинув від танкового снаряду. Того дня Микола зайняв снайперську позицію і прикривав наступ української армії. Але позиція була обстріляна танковою групою сепаратистів.

Герой, що завжди буде жити в серцях та пам'яті кожного, хто його знав – Микола Королько – солдат, стрілець-помічник гранатометника 2-го відділення 3-го взводу 1-ї роти охорони 24-го батальйону територіальної оборони «Айдар» Збройних сил України. Це була одна з найболючіших втрат батальйону.

Залишилась дружина і дві доньки.

Указом Президента України № 365/2015 від 27 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертвно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (помертвно).

*Меморіальну дошку на честь
загиблого у зоні АТО
Миколи Королька відкрили 19 травня
у с. Тоболи Камінь-Каширського р-ну*

МАЛАМУЖ ОЛЕКСАНДР В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ («РУС»)

18 липня 1985 – 29 серпня 2014

Народився в м. Черкаси, в сім'ї медиків. Навчався в Національній академії державної податкової служби України, яку закінчив магістром права.

Працював юристом в Черкаській обласній податковій адміністрації.

Після проходження військових навчань у с. Нові Петрівці Вишгородського району Київської області у липні 2014 року воював в Артемівську, Кураховому та Іловайську у відділенні роти охорони окремого 2-го батальйону спеціального призначення «Донбас» в/ч 3027.

Ранком 29 серпня 2014 р. під час виходу так званим «Зеленим коридором» з Іловайського котла Олександр їхав у кузові броньованої вантажівки КАМАЗ у складі автоколони батальйону «Донбас» по дорозі з с. Многопілля до с. Червоносільське. Коли КАМАЗ уже в'їжджав до селища, по ньому вистрілів російський танк. Кабіну вантажівки розірвало, а потім здетонував боєкомплект у кузові. Він загинув у КАМАЗі разом з побратимами. З вересня тіло Руса разом з тілами 96 інших загиблих у, так званому, Іловайському котлі було привезено до дніпропетровського моргу. 16 жовтня 2014 р. тимчасово похований на Краснопільському цвинтарі м. Дніпропетровськ, як невпізнаний герой. Був упізнаний за тестами ДНК. Перепохований 25 березня 2016 р.

Нагороджений Почесною відзнакою «За заслуги перед Черкащиною» (посмертно).

Нагороджений пам'ятним знаком «За заслуги перед містом Черкаси» (посмертно). Нагороджений «Іловайським Хрестом» (посмертно).

ЛУКАШУК АНДРІЙ СТЕПАНОВИЧ

21 січня 1986 – 1 вересня 2014

Андрій народився в с. Преображенка Чаплинського р-ну Херсонської обл. Проживав у місті Київ. Шкільні роки пройшли у селі Курівка Хмельницької області. Закінчив місцеву школу, служив в армії, потім одружився і разом з сім'єю, переїхали до столиці. Там працював і навчався в Університеті державної податкової служби України.

Під час строкової служби служив у караулі Президента. Після цього працював на київському підприємстві ПАТ завод ЗБК «Бетон Ковальської».

19 червня 2014 року мобілізований Святошинським військоматом, солдат, механік-водій танкового батальйону 30-ї окремої механізованої бригади.

Відколи Андрія Лукашука з Курівки Городоцького району призвали до армії і він поїхав на Схід боронити українську землю від окупантів, рідні щодня чули його голос по телефону. «Андрійко телефонував щодня, але був небагатослівним, – згадує його мама Марія Людвіківна. – Казав, що у нього все добре, щоб ми не хвилювалися, а більше розповість, коли приїде додому у відпустку у жовтні. Але 31 серпня на зв'язок не вийшов, мовчав телефон і першого вересня. Другого у мене день народження. Андрійко не міг цього дня мені не зателефонувати, він завжди пам'ятав про свята рідних. І коли й на мій день народження син не зателефонував, моє серце відчувало біду». Мамине серце не помилилося, незабаром прийшла заплакана невістка: «Немає більше нашого Андрійка...».

Загинув 28-річний Андрій Лукашук близько 5-ї години ранку 1 вересня внаслідок численних кульових поранень, яких зазнав у бою в Лутугиному Луганської області. Але три доби лежав на полі бою, доки українським військовим вдалося забрати тіла своїх товаришів.

Залишились дружина і двоє синів.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни, відзначений – нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смерті).

ЦИМБАЛ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

(«ЛЕГІОНЕР»)

26 лютого 1986 – 7 жовтня 2014

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Сергій народився в смт Ставище Київської області.

Вищу освіту здобув у Національному університеті державної податкової служби України м. Ірпінь на факультеті податкової міліції, де в 2006 році отримав дипломи бакалавра та спеціаліста за спеціальністю «Юрист», спеціалізація «Оперативно-розшукова діяльність». Паралельно

закінчив у 2007 році заочне відділення академії юридичного факультету за спеціальністю «Юрист» та отримав диплом зі спеціалізацією «Фінансове право». Під час навчання був учасником параду військ до Дня Незалежності України та Дня Перемоги над фашистськими загарбниками, яке проходило на Майдані Незалежності в м. Київ, за що нагороджувався грамотами Міністра Оборони. Представляв збірну академії з кікбоксингу та рукопашного бою. У 2003 році здобув I місце у I-му Всеукраїнському турнірі з джиу-джитсу; у 2005 році – I місце у відкритому чемпіонаті та першості м. Києва з кікбоксингу, III місце – у змаганнях відкритого Кубка Управління державної охорони України з рукопашного бою, II місце – у відкритого чемпіонаті та першості м. Київ з кікбоксингу.

21 липня 2014 року звернувся добровольцем до Ставищенського районного військового комісаріату, звідки був призваний у Збройні сили України на підставі наказу Президента України № 607 у військову частину В0676 25 добровольчого батальйону територіальної оборони «Київська Русь». Мав військове звання рядовий солдат, обіймав посаду номера обслуги стрілецького відділення 1 стрілецького взводу 1 стрілецької роти, був розвідником. Мав позивний «Легіонер».

24 серпня 2014 року на День Незалежності України відправився в зону проведення Антитерористичної операції в м. Дебальцево Артемівського району Донецької області, займав передову позицію біля с. Новогригорівка.

З 16 по 26 вересня 2014 року Сергій перебував у короткій відпустці, під час якої за власні кошти придбав автомобіль «Мітсубісі Паджеро», пригнаний друзями з Латвії, та переобладнав його під потреби АТО, зібрав провізію та ним відправився в АТО.

7 жовтня 2014 року Сергій Цимбал та ще три солдати пішли у розвідку й потрапили в засідку російських спецпризначенців (близько 15 осіб). Він загинув, прикривши собою відхід розвідувальної групи. Потрапивши в оточення з усіх сторін, Сергій Цимбал вибіг на горбок, відволікши увагу терористів, тим часом розвідгрупа відійшла. Сергій до останнього відстрілювався кулеметом, ціною власного життя врятував бойових побратимів. Йому було 28 років. За словами побратимів, він був душею батальйону.

Найкращий в світі син, брат, чоловік, батько, друг, побратим, людина з величезним добрим серцем та душею.

Залишилась дружина та син.

Указом Президента України № 636/2015 від 13 листопада 2015 року, за виняткову особисту мужність, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, присвоєно звання «Герой України» (помертньо).

Указом № 12 від 15 січня 2016 р. нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (помертньо).

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертовність і любов до України» (помертньо).

Меморіальна дошка на фасаді будівлі
Державного податкового університету,
де навчався С. В. Цимбал.
Місто Ірпінь Київської області

Меморіальна дошка
на фасаді будівлі Генеральної
прокуратури України.
Київ, вул. Різницька № 13/15

Меморіальна дошка на фасаді будівлі
навчально-виховного комплексу
«Загальноосвітня школа І–ІІІ ступенів –
юридичний ліцей» № 2
імені О. С. Паланського.
Селище Ставище,
вул. Сергія Цимбала № 53

Стела з іменем Героя на території
Національного університету оборони України
імені Івана Черняховського.
Київ, проспект Повітрофлотський № 28

КОРЗУН РОМАН АНАТОЛІЙОВИЧ

12 квітня 1981 – 13 січня 2015

Народився в м. Київ. Мешкав у Святошинському районі міста Києва.

Закінчив навчання в Академії Державної податкової служби України (м. Ірпінь), факультет «Правоохоронна діяльність».

20 березня 2014 року був мобілізований Святошинським РВК на спец. навчання до смт. Гончарівське Чернігівської обл., де дислокується 1 окрема танкова бригада 8-го армійського корпусу Сухопутних військ України, яка з березня 2014 року бе-

ре участь в антитерористичній операції на сході України.

В зону АТО Роман Корзун потрапив 20 червня 2014 року, де спочатку захищав Луганський аеропорт, згодом брав участь в бойових діях під Волновахою.

Наприкінці свого життя захищав підступи до Донецького аеропорту в Пісках, де і загинув 13 січня 2015 року.

Роман з дитинства захоплювався спортом. Займався боксом, хокеєм, легкою атлетикою, гирьовим спортом, стрибав з парашутом.

Залишились батьки.

Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

За мужність, патріотизм та високу громадську позицію від громади міста Київ нагороджений Медаллю «Чесць. Слава. Держава» № 193 від 27.03.2018 (посмертно).

*Меморіальна дошка трьом героям
на фасаді Чернігівської гімназії № 31*

САЄНКО ОЛЕКСАНДР ВІТАЛІЙОВИЧ

26 квітня 1991 – 10 лютого 2015

Народився Олександр в с. Білогородка, Києво-Святошинський район Київської області.

Олександр добровольцем пішов захищати Україну від російських загарбників. Служив десантником у легендарній 95 аеромобільній бригаді. Олександр був єдиною дитиною у родині. По демобілізації в березні

2015-го планував побратися.

Загинув 10 лютого 2015 р. під час вогневого контакту ротного-тактичної групи з бойовиками з 13.00 до 14.00 в районі с. Спартак, Ясинуватського району, Донецької області. Разом з Олександром загинули солдат І. Рудніцький, сержант М. Назарчук, старшина С. Порозінський та солдат А. Ущипівський.

14 лютого похований в селі Білогородка.

Залишились батьки та наречена.

Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по смерті).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (по смерті).

РОСОХА ВАСИЛЬ ЮРІЙОВИЧ

(«ТИХИЙ»)

29 червня 1992 – 22 лютого 2015

Народився Росоха Василь Юрійович в с. Негровець Закарпатської обл. Навчався в Негровецькій ЗОШ І–ІІІ ст. Після закінчення 9 класу школи вступив у Київський фінансово-економічний коледж, який закінчив у 2010 році. Після чого став студентом Національного університету державної податкової служби України в м. Ірпінь. Заочно навчаючись у вузі, працював на сезонних роботах, аби оплатити за навчання. Він зарекомендував себе самостійним і цілеспрямованим юнаком і, звичайно, не хотів обтяжувати своїх батьків, які завжди пишалися своїм сином, котрий ще так багато планував зробити в своєму житті.

Василь був надзвичайно доброю і чуйною людиною. Мав багато друзів, оскільки сам понад усе цінував справжню дружбу. Вів активний спосіб життя.

Коли в 2014 році розпочався Євромайдан, став активним його учасником, адже по-щирому вірив у кращу Україну. У грудні 2014-го та січні 2015 року неодноразово їздив на віче до Києва, Ужгорода, Мукачева відстоювати справедливість у державі і права українців. Там, не жаліючи своїх ні фізичних, ні моральних сил, стояв до останнього, бо сподівався, що все це принесе позитивні результати. Якщо не тепер, то в майбутньому...

Юний герой був справжнім патріотом своєї країни, адже, не чекаючи повістки з військкомату, з власної ініціативи вирушив у зону АТО. Більше двох місяців у складі батальйону спеціального призначення МВС «Свята Марія» разом із своїми побратимами ніс службу на околицях Маріуполя, здійснюючи патрулювання на прилеглих до міста територіях і чергуючи на блокпостах.

Загинув 22 лютого 2015 р. під час проведення рекогносцировки шляхів з позицій блок-посту №11 під Маріуполем, внаслідок перекидання автомобіля добровольчого батальйону «Діва Марія». Разом з Василем загинули рядовий міліції В. Дереш та старший сержант Л. Сухацький.

Залишилися батьки, брат і сестра.

*У Негровці на Міжгірщині відкрито пам'ятник загиблим воїнам АТО –
Василю Рососі та Василю Пойді*

МОСТШАН ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ

14 вересня 1983 – 8 червня 2015

Народився та проживав Олександр у Києві. Навчався в математичному класі 178 школі (зі школи любив математику, завжди шукав декілька способів рішення, швидко і точно рахував великі числа в умі). Зі шкільного віку тренувався в секції з легкої атлетики, змагався в спринтерських дистанціях, стрибав у висоту та довжину. На дистанції з бігу на 200 м отримав розряд КМС з

легкої атлетики. В 2006 році закінчив навчання в Національному педагогічному університеті ім. М. П. Драгоманова на факультеті математики та інформаційних систем та отримав повну вищу освіту за спеціальністю «Математика» та здобув кваліфікацію вчителя математики та інформатики середнього загальноосвітнього навчального закладу III ступеня.

З 2006 року працював викладачем «Інформаційних систем» в Національному університеті державної податкової служби України.

24 березня 2015 року його мобілізували і відправили проходити військову службу в 179 ОНТЦ (м. Полтава). Навчали за спеціальністю зв'язківець.

Олександр загинув 8 червня 2015 р. о 14 годині, поблизу міста Красногорівка (Мар'їнський район, Донецька область), в результаті наїзду на протитанкову міну та вибуху військового автомобілю ГАЗ-53, який перевозив боєзапас на позиції українських військ. Впізнаний за експертизою ДНК.

Залишилися дружина та двоє донечок.

Указом Президента України № 161/2017 від 13 червня 2017 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

ЖАРУК ДМИТРО ПАВЛОВИЧ

(«БАЙКЕР»)

11 серпня 1989 – 2 вересня 2015

Народився в смт Асканія-Нова на Херсонщині в родині науковців. В дитинстві багато читав, навчався у музичній школі (фортепіано), але справжнім захопленням для нього стали мотоцикли. Дмитро мріяв про військову службу, хотів стати офіцером. Батьки порадили йому вступити на факультет податкової міліції. Закінчив Національний університет державної податкової служби

України у м. Ірпінь. Старший лейтенант податкової міліції.

Отримав призначення до Скадовського відділу ДПІ. Одружився та проживав у місті Олешки.

Коли у податковій міліції почалося формування спецпідрозділу «Фантом» для роботи в зоні антитерористичної операції, Дмитро записався добровольцем. Служив у районі міста Щастя, проводив перевірки, чергував на блокпостах, згодом потрапив у зведену мобільну групу з протидії незаконному переміщенню товарів через лінію розмежування.

2 вересня 2015 року приблизно в 6:20 між селами Лопаскине та Лобачеве Новоайдарського району Луганщини невідомі здійснили напад на зведену мобільну групу: автомобіль «Mitsubishi L200» підірвався на закладеній міні, відразу по тому нападники кинули 2 гранати й обстріляли автомобіль зі стрілецької зброї. Мобільна група тримала оборону до прибуття підкріплення з 92-ї ОМБр. Під час боєзіткнення загинули керівник групи Андрій Галущенко та старший лейтенант податкової міліції Дмитро Жарук, шість поранених.

Залишилися батьки, дружина та син.

Указом Президента України № 546/2015 від 15 вересня 2015 року, «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертно).

8 грудня 2015 року в НВК Асканія – Нова школа-позашкільний заклад гімназія відбулося відкриття пам'ятної меморіальної дошки загиблому в зоні АТО на сході України – Жаруку Дмитру Павловичу, колишньому учню школи

ЛИСАКІВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ЮРІЙОВИЧ

(«ЮРИСТ»)

4 серпня 1991 – 12 квітня 2019

Володимир ріс у селі Красне-ньке, Кривоозерський район, Миколаївська область. Здобув вищу освіту, навчаючись у Національному університеті державної податкової служби України у м. Ірпінь. Відслужив строкову службу.

У 2015 році Володимир Юрійович був мобілізований.

Потім демобілізація. Але війна змінила юнака. Просто жити як раніше він уже не міг. Тож через рік, у 2017 році підписав контракт із Збройними силами України. Його бойовий досвід оцінили у Військово-Морських Силах ЗСУ. Тож Володимир легко увійшов у флотську сім'ю. Він був сміливим морським піхотинцем, щирим патріотом і гарним товаришем.

Старший матрос Володимир Лисаківський під час ворожого обстрілу 11 квітня 2019 р. позицій ЗСУ поблизу с. Гранітне (Волноваський район, Донецька область) був важко поранений вибухом протитанкової керованої ракети та разом з п'ятьма іншими пораненими евакуйований до госпіталю в м. Волноваха. Лікарі більше доби боролися за його життя, проте так і не змогли допомогти бійцю. 12 квітня 2019 року його не стало...

До останнього подиху Володимир залишався вірним українському народові, своїм бойовим побратимам, клятві морського піхотинця – бути відважним воїном, відданим захисником, щирим побратимом. Таким він навіки залишиться у їх пам'яті.

Залишилися батьки та сестра.

Указом Президента України № 131/2020 від 7 квітня 2020 року, «за самовіддане служіння Українському народові, особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (померло).

МАРКІВ ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ

(«СУМРАК»)

6 серпня 1981 – 27 вересня 2019

Народився в місті Обухів (Київська область). Закінчив Академію Державної податкової служби в Ірпені (2003, Фінансове право), МАУП (2007, Облік і аудит), військову кафедру (молодший лейтенант запасу). Юрист, менеджер, митний брокер, фахівець з логістики.

Захоплювався військовою історією, входив до складу клубу військово-історичної реконструкції «ВІК «Повстанець». Займався вивченням західнослов'янських мов, полюбляв вітрильний спорт, туризм та легку атлетику.

Олександр був учасник Революції Гідності. Навесні 2014 року прийшов до військкомату добровольцем. З березня 2014 по лютий 2015 років служив у 72-й бригаді; командир взводу, отримав звання старшого лейтенанта. Воював на кордоні та у Приазов'ї – Амвросіївка, Зеленопілля, Гранітне.

Пройшов навчання на піврічних курсах командира зенітно-ракетного взводу у НАСВ ім. Петра Сагайдачного. В 2016 році пройшов відбір до бригади швидкого реагування НГУ; старший лейтенант, командир зенітно-ракетного взводу зенітно-ракетної батареї зенітно-ракетного артилерійського дивізіону 4-БрОП НГУ, в/ч 3018 (бригада швидкого реагування, Гостомель).

27 вересня 2019 року близько 17:00 в передвечірню пору ворог відкрив вогонь на Світлодарській дузі у районі проведення операції Об'єднаних сил у Донецькій області Олександр здійснював коригування вогневих засобів. Унаслідок ворожого обстрілу командир зенітно-ракетного взводу зенітно-ракетної батареї зенітно-ракетного артилерійського дивізіону 4-ї бригади оперативного

призначення Національної гвардії України 38-літній старший лейтенант Олександр Сергійович Марків отримав кульове поранення у обличчя. Йому відразу були надано домедичну допомогу та евакуйовано до Світлодарської міської лікарні. У ході операції близько 19.30 Олександр помер.

Залишились батько, дружина та син.

Указом Президента України № 804/2019 від 5 листопада 2019 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений відзнакою Начальника Генерального Штабу Збройних сил України «Учасник АТО».

Нагороджений відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції».

ВОЛОЧАЄВ ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ

(«БАХУС»)

23 грудня 1981 – 1 грудня 2019

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Народився Денис в м. Луганську, мешкав в м. Ірпінь Київської області.

Закінчив Академію державної податкової служби України.

Правоохоронній діяльності та військовій службі Денис присвятив 16 років свого життя. З 2003 по 2004 рік працював у податковій міліції, з 2004 до 2019 року – в Управлінні державної охорони України та Службі безпеки України.

Володар Кубку України 2018 року з практичної стрільби (карабін). Денис – майстер спорту України з практичної стрільби та стрільби кульової, майстер спорту міжнародного класу з військово-спортивного багатоборства. Чемпіон та призер світових і європейських змагань зі снайпінгу серед військових та правоохоронців.

Востаннє Денис виступав у 2019 році на Чемпіонаті світу по снайпінгу в Чехії, де здобув третє місце в особистій першості та перше загальнокомандне серед півсотні команд із іноземних силових відомств.

З початку АТО в Донецькій і Луганській областях брав активну участь в операціях із захоплення злочинців та протидії розвідувально-диверсійним групам бойовиків, які намагалися проникнути через лінію зіткнення у тил українських бійців та в мирні регіони для здійснення терактів. 18 ротацій і безліч бойових завдань.

1 грудня 2019 року на лінії зіткнення на сході України диверсійно-розвідувальна група ворога здійснила спробу прориву в тил позицій Об'єднаних сил. Командування ООС задіяло резервну групу, до складу якої входили Денис і його товариш Дмитро Каплунов.

Під час виконання контрдиверсійного бойового завдання внаслідок вибуху міни обидва бійці отримали поранення, які були не сумісні з життям, і загинули на місці.

Залишились батьки, дружина та сини.

Указом Президента України, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Указом Президента України № 339/2016 від 22 серпня 2016 року, «за особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені під час бойових дій та при виконанні службових обов'язків», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Указом Президента України № 75/2018 від 23 березня 2018 року, «за особисті заслуги у зміцненні національної безпеки, мужність, високий професіоналізм та зразкове виконання службового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» II ступеня.

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України».

Нагороджений відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції». Указом Президента України № 877/2019 від 3 грудня 2019 року, «за героїзм і особисту мужність, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові», присвоєно звання «Герой України» (посмертно).

На фасаді Державного податкового університету (м. Ірпінь) встановлено меморіальну дошку

У травні 2015 року в Державному податковому університеті (м. Ірпінь) випусникам навчального закладу, які захищали цілісність та недоторканість України з військовими почесними відбулось відкриття меморіальної дошки «Герої не вмирають».

КОЛЕСНІКОВ АНАТОЛІЙ ДМИТРОВИЧ

28 квітня 1991 – 5 березня 2022

Колесніков Анатолій Дмитрович, випускник факультету податкової міліції Національного університету державної податкової служби України.

Анатолій був заступником начальника КП «Муніципальна Варта» Ірпінської міської ради. З перших днів війни служив в Теробороні м. Ірпінь.

5 березня 2022 року разом зі своїм товаришем – Можейко Олександром Анатолійовичем, потрапили під обстріл ворога.

Анатолію був всього 31 рік...

«Поділяємо Ваше горе, сумуємо разом із Вами! Нехай добрий, світлий спомин про захисника України назавжди залишиться у пам'яті рідних, колег, усіх, хто знав його, любив та шанував. Вічна пам'ять!», – зазначається на сторінці міськради в соцмережі.

Анатолій Колесніков посмертно нагороджений медаллю «За оборону рідної держави».

Рішенням Ірпінської міської ради від 12.04.2022 № 2074-19-VIII Анатолію присвоєно звання «Почесний громадянин міста Ірпеня 2022 р.» (посмертно).

*У пам'ять про відважного захисника відкрили
меморіальну дошку біля його місця роботи –
Ситуаційного центру Муніципальної варти
Ірпінської міської ради*

Олександр Маркушин, Ірпінський міський голова:

«Ми вирішили нашою командою, що ця пам'ятна дошка повинна бути біля нашого Ситуаційного центру, бо Толок працював тут довгий час. І коли почалися військові дії, саме в Ірпені, він не вагався і став на захист нашого міста і почав захищати. На жаль, він загинув. Усі, хто будуть приходити, будуть бачити, хто захищав, що це були за хлопці. Звичайно, Вічна пам'ять, ідуть найкращі...».

Микола Ковальчук, начальник КП «Муніципальна варта»:

«Попрацювавши десь півроку, він настільки показав себе фаховим спеціалістом, він фактично заміняв мене в деяких робочих моментах. По роботі це був настільки надійний у мене заступник, що я в принципі міг покласти на нього будь-яке питання, тим паче в нас були такі плани дуже обширні, але от клята війна... Сталося, так як сталося».

А ще колеги кажуть, справжнім сенсом життя для Анатолія була його родина. Дружина Марина досі пам'ятає їхню останню розмову.

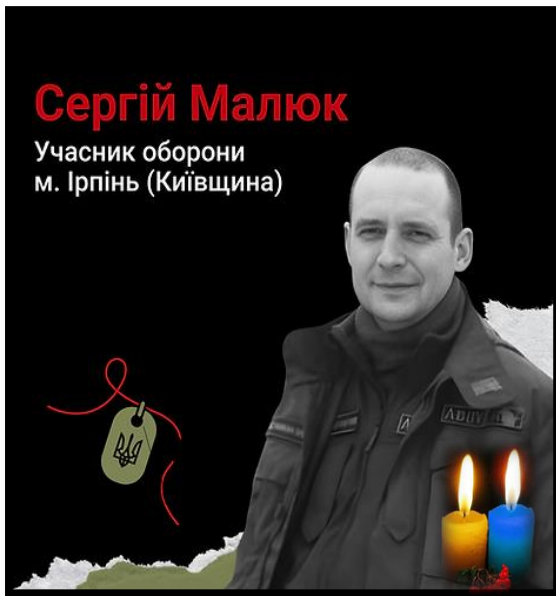
Марина Колеснікова, дружина Анатолія Колеснікова:

«Це було 5 березня. Він мені перетелефонував і сказав, що в Ірпені вже немає зв'язку і світла, щоб я не хвилювалась, тому що я була вагітна. Що вони сидять десь в підвалах, тому що вже їдуть танки російські по місту. І щоб я не хвилювалась, він вийде на зв'язок трохи пізніше».

На зв'язок Анатолій більше не вийшов. Він так і не встиг потримати на руках довгоочікувану донечку. Не скаже більше найкращі слова і своїй мамі.

МАЛЮК СЕРГІЙ ПАВЛОВИЧ

10 травня 1981 – 5 березня 2022

Сергій жив в Ірпені. У Державному податковому університеті здобув фах фінансиста. Був майстром на всі руки, цим і заробляв на життя. У вільний час захоплювався риболовлю. Брав участь в АТО на Донбасі.

З перших днів повномасштабної війни чоловік став в оборону рідного міста від окупантів. Разом із місцевими жителями вони організували патрулювання

та стежили за порядком в Ірпені.

40-річний доброволець Сергій Малюк загинув 5 березня 2022 року під час оборони міста Ірпін Київської області. Під час патрулювання автомобіль, в якому їхав чоловік із побратимом, потрапив у ворожу засідку. Російські військові впритул розстріляли захисників.

«Сергій був надзвичайною людиною. Простий, добрий, роботящий. Працював руками. Любив життя та свою країну. Був справжнім патріотом. Без вагань пішов захищати рідну країну», – розповіла похресниця Ірина.

Рішенням Ірпінської міськради йому присвоєно почесне звання «Почесний громадянин міста Ірпін».

«Сергія знав особисто, бо з дитинства росли разом. Дуже багато було спільних друзів. Я дуже був вражений, коли ми багатьох людей евакуювали з Ірпеня, а Сергій та Дмитро прийшли й сказали: «Ми не будемо евакуюватися, ми будемо разом з тобою захищати це місто». І вони захищали, вони загинули як герої, на жаль», – розповідає Олександр Маркушин.

Залишилися мама, брат, донька.

Сергій Малюк посмертно нагороджений медаллю «За оборону рідної держави».

*У День Конституції України,
28 червня на стіні Ірпінського
ліцею «Мрія» відкрили меморіальну
дошку у пам'ять про загиблого
захисника міста Сергія Малюка*

КОЛІСНИК ВІТАЛІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ («КУДЕСНІК»)

2002 року народження – 8 березня 2022

Віталій Колісник народився у селі Микуличі Київської області.

Пішов воювати з початку повномасштабного вторгнення. Молодий захисник був кулеметником 3-ї окремої штурмової бригади Збройних сил України.

Побратими Віталія кажуть, що 8 березня він першим пішов у бій з вагнерівцями. Однак під час бойового зіткнення «Кудеснік» отримав осколкове поранення, внаслідок чого і загинув.

«Він був безстрашним воїном, який на завдання йшов з посмішкою на обличчі й ніколи не вважав себе Героєм, а «лише виконував свою роботу». Він був ідейним і знав, за що воює», – пише Ігор Захаренко.

Побратим загиблого військовослужбовця Дмитро Зубець розповів, що після війни Віталій мріяв стати айтівцем. Він був спортсменом та інтелектуалом. Військовий згадує, що під час повітряних тривог на полігоні разом із Віталієм розгадували кросворди.

«Людина у 20 років розбиралась в житті краще 99 відсотків людей, з ким я пересікався. Загинув як справжній воїн, у прямому зіткненні з чортами-вагнерами, піднявся над бруствером з кулеметом і поскладав ту всю діч, яка лізла. Не фартануло, осколок прилетів. Спочивай з миром, мій юний друг. Зустрінемося в кращих світах, кросворди порозгадуємо», – написав Зубець у своєму пості.

Залишилася мати, молодші сестра з братом і наречена.

СУХИХ ІГОР ВОЛОДИМИРОВИЧ

(«ФАЙТЕР»)

1 січня 1990 – 24 березня 2022

Ігор народився у місті Сквирі Київської області. Проживав у місті Ірпінь. Навчався у місцевій школі № 3. Згодом закінчив Переяслав-Хмельницький педагогічний університет, а також Національний університет державної податкової служби України, факультет «Податкова міліція».

Майстер спорту України міжнародного класу з військово-спортивних багатоборств, рукопашного бою, та бойового самбо, чемпіон та призер чемпіонатів України, Європи, гравець футбольної команди «Ато-Ірпінь».

Підполковник Сухих обіймав посаду старшого оперуповноваженого з особливих доручень Міністерства фіскальної служби України.

У 2015 році пішов добровольцем в АТО/ООС, згодом його прикомандирували до військової розвідки. Протягом 2 ротаций проходив службу у Маріуполі та Широкиному Донецької області.

З початком повномасштабної війни приєднався до лав добровольчого формування Ірпінської ТРО № 1, щоб боронити своє місто від окупантів. Врятував двох поранених громадян Ірпеня, потім вивів понад 20 людей з міста.

31-річний ветеран АТО і доброволець Ігор Сухих, позивний Файтер, загинув 24 березня 2022 року під час зачистки м. Ірпінь, Київської області. Захисник отримав смертельні поранення під час мінометного обстрілу.

Залишилися батьки, сестра, дружина та двоє синів.

Рішенням Ірпінської міської ради від 12.04.2022 № 2074-19-VIII Ігорю присвоєно звання «Почесний громадянин міста Ірпеня 2022 р.» (посмертно).

КЛИМЕНКО ДМИТРО СЕРГІЙОВИЧ

24 листопада 1984 – 22 травня 2022

Дмитро Клименко народився в Онитківцях Тиврівського району на Вінниччині. Закінчив Тиврівську школу і Національний університет державної податкової служби України.

«Завжди чемний, вихований, доброзичливих, товариський, відповідальний та усміхнений, – згадує вчителька Дмитра. – Він був читцем, учасником художньої са-

модіальної творчості та почесним прапороносцем у школі».

Після закінчення університету рік попрацював контролером електронагляду і звільнився у зв'язку з призовом до Збройних сил України. Служив у спеціальних військах радіаційного, хімічного та біологічного захисту та мріяв стати правоохоронцем.

Службу у правоохоронних органах розпочав у 2007 році інспектором дозвільної системи. Дмитро займався спортом, був фізично загартований, тож згодом перейшов у спецпідрозділ «Сокіл».

У КОРДі Дмитро Клименко служив з дня створення спецпідрозділу та перебував в посаді старшого інспектора з проведення спеціальних операцій.

У березні 2022 за професіоналізм та відданість службі йому було достроково присвоєно звання «майор поліції».

У колективі його згадують як друга та побратима, завжди готового допомогти. На нього можна було розраховувати під час виїздів та робочих відряджень.

У підрозділі Дмитро був парамедиком. Що таке війна поліцейський знав з власного досвіду, адже ще з 2014 року неодноразово брав участь в антитерористичній операції на території Донецької та Луганської областей.

З березня Дмитро у складі зведеного підрозділу Національної поліції України «Сафарі» брав участь у зачистці звільнених

від окупантів населених пунктів, а також виконував інші бойові завдання. Був на передовій, обороняв Харків, після успішного виконання завдання по звільненню територій міст Ірпінь та Буча, був відряджений до Запорізької області.

Колеги, рідні та друзі Дмитра пам'ятатимуть як патріота та відважного воїна.

Вінницький спецпризначенець Дмитро Клименко загинув від російського обстрілу, виконуючи бойові завдання Життя 37-річного поліцейського обірвалося наприкінці травня, коли він разом з побратимами протистояв російській орді на Запоріжжі.

За сумлінне ставлення до виконання службових обов'язків, рішучість і відвагу, бездоганне служіння українському народові Дмитро Клименко був нагороджений:

відзнакою Національної поліції України
«Знак пошани»;

відзнакою Національної поліції України
«За участь в АТО»;

медалями «10 років сумлінної служби», «15 років сумлінної служби».

НАБОК ІГОР ЮРІЙОВИЧ

13 лютого 1989 – 31 травня 2022

Ігор народився в місті Суми в сім'ї військових. Після закінчення школи вступив до Державного університету податкової служби України. Після закінчення університету у 2011 році працював у Державній податковій службі Сум.

У 2011 році пройшов військову службу в лавах Збройних сил України, де отримав звання сержанта. З 2012 по 2022 рік працював у Державній фінансовій інспекції м. Київ, інспектором відділу благоустрою Подільського району м. Київ, також у ТОВ «Укртепло» та ТОВ «Рівнетеплоенерго».

Батько Ігоря був військовим, тож, коли почалася війна, хлопець, не роздумуючи, пішов добровольцем. Із перших днів боровив Київ, брав участь в евакуації населення Київської області, а згодом був мобілізований.

«Він був дуже доброю людиною, завжди – з усмішкою. З усмішкою пішов на війну, з усмішкою і помер. Бажав перемоги. І за свою маленьку біографію на війні зробив дуже багато. Дуже хорошим другом був, наставником. Жаль, що ми втрачаємо таких молодих хлопців, які могли жити творити, відновлювати нашу державу», – каже побратим. «Перші наші бої, так воно і було, у нас було 5 автоматів на всіх. Ігор задню не дав – він пішов у бій. Коли ми Київ відбили, ми ще не підписували контракти, були добровольцями. Коли з'явилася можливість піти в армію, Ігор перший сказав: «Я піду», – зазначив побратим Ігоря.

Загинув Ігор Набок 31 травня у Луганській області, потрапивши під танковий обстріл. Разом із ним загинуло ще четверо побратимів.

*На будівлі компанії ТОВ «Укртепло»
встановили меморіальну дошку
в пам'ять про героя*

КРИЛАС ОЛЕГ СЕРГІЙОВИЧ

7 червня 1977 року – 31 травня 2022 року

Народився Олег в с. Дзержинськ, нині – Романів, Житомирської області. Закінчив Національну академію державної податкової служби України за спеціальністю «Економіка і підприємство». Працював завідувачим складом ТОВ «Факельман Україна». У рідному селищі чоловік одружився, виховував доньку. Але подружнє життя не склалося. Олег одружився вдруге і пе-

реїхав в Ірпінь на Київщину. Тут у нього народилося двоє дітей: син та донечка.

У 2014 році учасник АТО на Донбасі, з перших днів захищав кордони нашої держави, з честю повернувся додому.

З 24 лютого з перших днів окупації рідного міста Ірпінь Олег займався волонтерською діяльністю, щодня, без відпочинку, допомагав та підтримував односельців.

Після звільнення Київської області від окупантів вступив до лав ЗСУ. Служив у 111-й окремій бригаді територіальної оборони на посаді головного сержанта.

Боець Олег Крилас загинув 31 травня 2022 року під час виконання бойового завдання в районі міста Привілля на Луганщині. Життя 44-річного захисника обірвала куля ворожого снайпера.

«Герої не вмирають. Вони просто перестають бути поряд. Відлітають тихенько, не попрощавшись. Можливо тому, що не збиралися помирати. Мали плани, працювали, раділи життю, любили свою родину, своїх дітей, свій край, свою Батьківщину. Саме таким життєлюбом і патріотом був мій чоловік, мій герой Крилас Олег Сергійович. Ми з ним прожили 16 прекрасних років. У нас народилося двоє дітей: синок і донечка. Здавалося б, жити та радіти», – розповіла дружина загиблого Неоніла.

Залишилися мама, дружина і троє дітей.

ПЕРЕГУДА ОЛЕГ СТЕПАНОВИЧ («СКІФ»)

31 березня 1987 – 14 червня 2022

Олег народився на Івано-Франківщині.

Навчався в Національному університеті державної фіскальної служби України на факультеті фінансів та банківської справи.

Після Майдану у 2014 році пішов служити добровольцем на Донбас, виконував бойові завдання у лавах Нацгвардії. Через два роки повернувся додому через поранення.

З друзями-ветеранами в Івано-Франківську він започаткував «Українську Розумну Автоматику». Разом вони розробили приліжкову панель для лікарень, яка містить систему виклику лікаря, світильники, доступ до Wi-Fi та ін.

Останні роки Олег з дружиною мешкали в Івано-Франківську. Там же створили реабілітаційний центр для воїнів та учасників АТО «4.5.0. Прикарпаття».

Ветеран АТО Олег Перегуда, позивний Скіф, загинув 14 червня 2022 року біля села Богородичне на Донеччині. Після початку повномасштабного вторгнення Скіф повернувся на фронт. Служив у 80-ій окремій десантно-штурмовій бригаді ЗСУ. Був командиром взводу.

«Я знав Олега з цивільної сторони. Він чоловік, на якого можна рівнятися. Холодний розум, зібраність, гідність і честь були у всьому, що він робив. Прикро усвідомлювати, що наші найкращі люди мусять іти через чорну і підлу орду, для якої побутова техніка і унітаз – то диво. Це зіткнення не просто двох культур. Це справжнє протистояння добра і зла, і Олег був втіленням всього світлого і людяного», – написав у соцмережі Іван Відливаний.

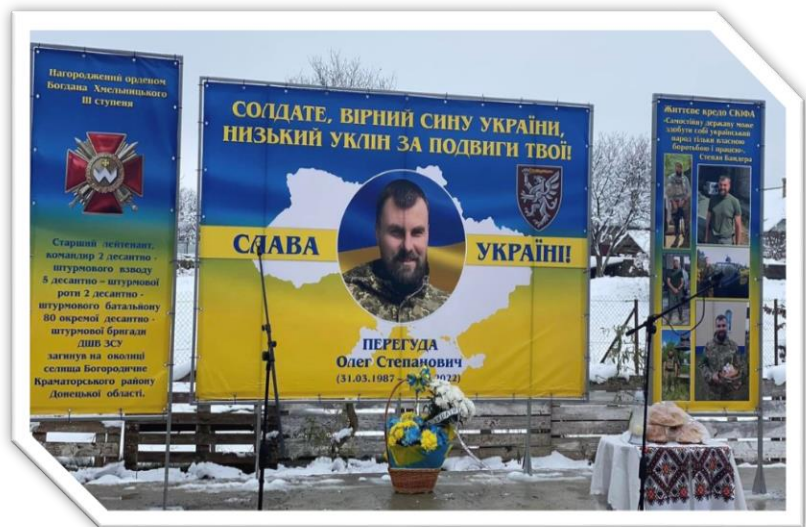
«Олег – мій колишній командир в АТО. Людина безмежно мужня і безмежно шляхетна. Він загинув буквально через кілька годин після того, як ми попрощалися. Загинув незламним і нескореним. У бою, рятуючи своїм життям життя своїх побратимів. Я пам'ятаю його, молодого хлопця, який у липні 2014-го зайшов до намету нашого тоді ще недоукомплектованого третього взводу. Він був чи не наймолодшим, але дуже швидко заслужив повагу як справжній командир. Бо завжди цінував життя інших більше за своє», – написав Єгор Чернів.

Поховали Скіфа на рідній Івано-Франківщині. У захисника залишилися батьки та дружина.

Посмертно Олег нагороджений орде-
ном Богдана Хмельницького III ступеня.

*20 листопада 2022 р.
у селі Пійло, що
на Івано-Франківщині,
відкрили пам'ятну дошку
загиблому
військовослужбовцю
Олегові Перегуді*

*31 березня 2023 р. відкрили
Інтерактивну меморіальну дошку
загиблому воїну Олегу Перегуді
у Пійлівському ліцеї,
де навчався Герой*

БЕРНАДА АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

6 березня 1990 – 1 вересня 2022

Народився Андрій Бернада в с. Соколівка, Ярмолинецького району Хмельницької області.

Вступивши на навчання в Національний університет державної податкової служби України на факультет фінансів та банківської справи в м. Ірпінь, Андрій пройшов навчання на кафедрі військової підготовки і отримав первинне офіцерське звання «молодший лейтенант запасу».

З початком повномасштабного вторгнення і розгортанням бойових дій на підступах до столиці він вивіз свою сім'ю з Ірпеня до рідних на Хмельниччину, а сам приєднався до сил місцевої тероборони. Але як офіцер запасу відчував, що має боронити країну у лавах Збройних сил України. Після нетривалої підготовки в тилу був направлений виконувати бойові завдання на південному напрямку – Миколаївщині, Херсонщині. Андрій був лейтенантом та командиром взводу.

На півдні країни в боях з ворогом 1 вересня лейтенант Андрій Бернада отримав смертельне ураження. Похований у селі Соколівка.

Залишилися батьки, сестра, дружина та маленький син.

«Завжди усміхнений, щирий, розумний, талановитий лідер, приклад для наслідування... Гідний син свого батька. Дбайливий сім'янин, уважний чоловік, турботливий татко. Завжди був міцним плечем для сестри. Але клята війна внесла свої чорні корективи... Андрію, ...ти навіть не побачив перших кроків сина...тобі, ще жити і жити...Серце розривається від болю. Ми у вічному боргу перед тобою, за нашу свободу та мирне небо», – пише подруга родини Олена Побережна.

Відвагу, стійкість та патріотизм полеглого воїна відзначило вище військове керівництво держави. На церемонії прощання зачитали пам'ятну грамоту за підписом Головнокомандувача Збройних сил України, генерала Валерія Залужного з подякою лейтенантові Андрієві Бернаді.

БОЖКО АНДРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ

1 жовтня 1996 – 3 вересня 2022

Під час артилерійського обстрілу та штурму бойових позицій зі сторони противника під Харковом 3 вересня 2022 року героїчно загинув захисник України, випускник 2018 року факультету податкової міліції Університету державної фіскальної служби України Андрій Божко.

СВИРІПА ЮРІЙ СТЕПАНОВИЧ

30 травня 1972 – 19 листопада 2022

19 листопада, поблизу позиції Гостомель, що у зоні ведення активних бойових дій у районі населеного пункту Кліщіївка Бахмутського району Донецької області, пошуковою групою 6 стрілецької роти о 07:38 знайдено та опізнано тіло командира роти вогневої підтримки військової частини А4247 майора Свиріпи Юрія Степановича (працівник факультету податкової міліції Університету державної фіскальної служби

України), зв'язок з яким було втрачено з другої половини доби 17 листопада 2022 року.

ЯРОСЛАВ КУЗЬМЕНКО

(«ЯРИЙ»)

12 лютого 1980 – 14 жовтня 2022

Народився Ярослав в селищі Варва на Чернігівщині. Там закінчив школу. Здобув фах юриста у Національній податковій академії у місті Ірпінь, з 2001 року жив у Фастові на Київщині, рідному місті своєї дружини. 13 років після навчання служив у поліції: почав кар'єру з посади помічника оперуповноваженого, через певний час став начальником карного розшуку та отримав

звання майора. Був відзначений нагородою за сумлінну службу. Після завершення служби в поліції, працював на керівних посадах у державних установах. Однак згодом полишив службу в поліції та зайнявся перевезенням небезпечних вантажів.

Саме тому, маючи досвід та будучи безстрашним, уже на третій день після початку широкомасштабного вторгнення, вже будучи в лавах 208-го окремого батальйону територіальної оборони Фастівщини, возив фастівчанам пальне з небезпечного на той час Борисполя. Командував другим взводом. А пізніше відправився на східні рубежі, боронити Україну там.

42-річний лейтенант Я. Кузьменко, позивний «Ярий», загинув 14 жовтня 2022 року під час виконання бойового завдання в районі села Торське на Донеччині, їх накрила російська ворожа артилерія.

«Люблячий, щирий, відданий, чесний, найкращий у світі чоловік та татко», – зазначила дружина Олена.

«Ярослав Кузьменко був щирою, доброю та напрочуд чесною людиною. Завжди казав правду, за що його безмежно поважали друзі. Був дуже відповідальним, тому обіймав посаду командира. Неймовірно любив природу та тварин, особливо собак. Із задоволенням працював на землі. Добре знався на автомобільній техніці», – написали на сторінці Фастівської міськради.

Залишились батьки, сестра, дружина, донька та син.

СКРИННИК РУСЛАН ВАЛЕРІЙОВИЧ («УКРОП»)

13 листопада 1982 – 8 листопада 2022

Руслан народився і жив у Києві. Навчався у школі № 242. Закінчив Київський фінансовий ліцей та Державний податковий університет. Останнім часом працював у дитячій танцювальній студії тренером з акробатики. Любив футбол. Був гравцем команд: Delonghi, Avatas, Машинтех, Dragons-Talisman, Syndicate, Vega Sport, Орієнтир, Таскомбанк. Був

майстром спорту з тхеквондо.

У перший день повномасштабної війни чоловік приєднався до столичної ТРО. Згодом став військовослужбовцем 36-ї окремої бригади морської піхоти імені контрадмірала Михайла Білінського. Обійняв посаду командира взводу.

Старший лейтенант Руслан Скринник, позивний «Укроп», загинув 8 листопада 2022 року в бою з окупантами біля селища Опитне на Донеччині. Офіцеру було 40 років.

«Ми прожили з Русланом 15 років. Він був добрим, мужнім, справедливим, веселим. Коханий чоловік, люблячий батько та гарний друг. Він не міг стояти осторонь, тому 24.02 добровольцем пішов у військкомат. Під час бойового завдання, рятуючи побратимів, загинув», – розповіла дружина офіцера.

«Жахлива звістка прийшла з фронту в нашу футбольну родину. Під час запеклих боїв з рашиськими нелюдями на Донбасі загинув Руслан Скринник. Руслан був світлою доброю людиною, талановитим футболістом з неповторним дріблінгом, справжнім командним досвідченим гравцем. Він створював баланс як на футбольному майданчику, так і в роздягальні. Ніколи не втрачав віри

у перемогу. З перших днів повномасштабної війни з рашистами, боровив Київ у складі тероборони, потім став солдатом Зброєних сил України. У нього залишилося двоє дітей. Дякуємо тобі Герою! Для нас було честь знати тебе! Вічна пам'ять та Слава! Слава Україні!», – зазначили на сторінці Федерації футзалу Києва.

«Красунчик, дуже світла і розумна людина, справжній українець... Ми не бачились багато років, але я все життя пам'ятаю приклад Руслана і його сім'ї, як треба правильно виховувати дітей. Тому що моральні якості були геть протилежними матеріальним статкам. Він був мажором, але ніщо у поведінці не показувало цього (лише інколи їх із ліцею забирав водій батька на мерседесі останньої марки). Скромний, гарно навчався, займався рукопашними видами спорту, завжди допомагав і був поряд. Спочивай з миром, ти назавжди в наших серцях», – написала однокласниця Катерина Клименко.

Залишилися мама, дружина, донька і син.

ЧУМАК МАКСИМ ВІКТОРОВИЧ

(«ДАР»)

28 квітня 1984 – 3 січня 2023

Максим Чумак народився в м. Київ. Навчався у середній загальноосвітній школі № 281 м. Київ. Ще в ранньому дитинстві почав займатися спортом. Спорт мав би стати його професійною долею, хлопця запрошували вступати до університету фізичного виховання та спорту. Але він обрав інший заклад – Державний податковий університет, де навчався на факультеті податкової справи, обліку та аудиту, і водночас закінчив кафедру військової підготовки, отримавши звання молодшого лейтенанта запасу. Брав участь у всеукраїнських та міжнародних змаганнях з дзюдо та самбо. За вагомий внесок у досягнення українського спорту і виконання відповідних нормативів Максиму Чумаку було присуджено почесне спортивне звання «Майстер спорту України з дзюдо та самбо».

Максим займався однією з найбільш мирних справ у світі – очолював підприємство зі зберігання зерна на Київщині (елеватор «Таганча»). Готувався до ще однієї мирної професії – опанував навички з управління нерухомими об'єктами. Був серед тих, чії ідеї та завзяття мали б збудувати кращу Україну.

З початком повномасштабного російського вторгнення в Україну 26 лютого 2022 року Максим Чумак добровільно вступив до лав тактичної групи «Еней» 5 стрілецького батальйону 27 Печерської бригади Північного ОТО Національної гвардії України (в/ч 3066).

З перших днів повномасштабної війни брав участь у виконанні бойових завдань у Київській області (н.п. Бориспіль, Ясногородка, Колонщина, Гостомель тощо).

З 28.04.2022 по 09.06.2022 у складі відділення розвідки ротної тактичної групи брав безпосередню участь у виконанні бойових завдань із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримуванні збройної агресії Російської Федерації у Харківській області (н.п. Тернова, Старий Салтів).

З 04.11.2022 по 03.01.2023 продовжував захищати Україну на фронті у Донецькій та Луганській обл. (н.п. Ямпіль, Діброва, Кузьмине, Кремінна).

Останню ротацію – до моменту загибелі – виконував обов'язки заступника командира ротної групи.

08.11.2022 на чолі двох груп здійснював розвідку з метою виявлення та позначення ворожих позицій у районі н.п. Серебрянка та Серебрянського лісництва на Північному березі р. Сіверський Донець.

Починаючи з 10.11.2022 по 28.11.2022 брав участь у штурмових діях у районі Серебрянського лісництва. Завдяки вмілому управлінню та за безпосередньої участі лейтенанта М. В. Чумака ротна група мала тактичні успіхи і змусила противника відступити на відстань від 1,5–2 км на Північ, тим самим посунувши лінію фронту до лінії електропередач, що простягається із заходу на схід Кременецького лісу, яка зберігається і зараз.

З 29.11.2022 по 05.12.2022 брав безпосередню участь у штурмах ворожого укріпайону, що знаходився на північ від вказаної вище ЛЕБ, на підступах до н.п. Діброва та Кузьмине разом із 95 та 80ОАМБР, Інтернаціональним легіоном. Весь час лейтенант Чумак М. В. знаходився безпосередньо на лінії зіткнення, де, крім іншого, займався питаннями логістики, евакуації поранених, будучи одним з небагатьох офіцерів БТГр на «нульовій» відмітці. «На рахунку» лейтенанта Чумака М.В. – не одне врятоване життя побратимів.

З 06.12.2022 керував облаштуванням оборонних позицій та несенням служби на опорних пунктах на лінії зіткнення.

2 січня 2023 року дві позиції ротної групи внаслідок ворожих масованих артилерійського та танкового обстрілів було знищено. Внаслідок чого п'ятьох бійців із групи лейтенанта М. Чумака, який перебував з ними на позиціях, було поранено та евакуйовано.

3 січня 2023 року лейтенант М. Чумак зранку зазнав поранення обличчя та контузії, однак відмовився від запропонованої йому евакуації, оскільки не міг, за його словами, залишити своїх бійців без командира. Після обіду того самого дня у супроводі солдата Калини лейтенант Чумак відправився до пункту тилового забезпечення, який знаходився на відстані 1,5–2 км на південь від лінії зіткнення у районі Серебрянського лісництва – з метою отримання та доставлення бійцям спорядження та інших речей замість знищених на позиціях напередодні. На зворотньому шляху пікап, на якому рухались лейтенант Максим Чумак та солдат Калина, попав під ворожий мінометний обстріл, внаслідок чого обидва захисники загинули.

За особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, сумлінне та бездоганне служіння Українському народові був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (2022).

За особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, сумлінне та бездоганне служіння Українському народу був нагороджений орденом «За мужність» II (2022, посмертно).

«Максима любили усі та будуть продовжувати любити, поважати та пам'ятати. Максим обрав шлях воїна. Війна забирає найкращих людей. Максим – наш Герой», – написала його дружина Ганна Литвиненко.

ГНІТЕЦЬКИЙ АНДРІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ («ГОСТОМЕЛЬ»)

1980 року народження – 9 січня 2023

Андрій народився в селищі Гостомель Київської області. Закінчив Державний податковий університет, де здобув спеціальності бухгалтера та аудитора. Цікавився ІТ-технологіями. У вільний час любив ходити в ліс за грибами.

Під час повномасштабного російського вторгнення чоловік воював за рідну країну у лавах десантно-штурмових військ

Збройних сил України. Командував взводом у 46-й окремій аеромобільній бригаді.

Старший лейтенант Андрій Гнітецький загинув 9 січня 2023 року в бою з російськими окупантами за місто Соледар на Донеччині. Воїну було 43 роки.

«Пішов від нас ти дуже рано, ніхто не зміг тебе спасти. В серцях лишив глибоку рану, і з нами будеш вічно ти. Слава Герою», – написала дружина загиблого Віта.

«Андрій був доброю, чуйною людиною, завжди першим приходив на допомогу. Для друзів та рідних був надійною опорою та підтримкою», – написала подруга Катерина.

Поховали офіцера у рідному селищі.

Залишились мама, сестра, дружина і двоє дітей.

Нагороджений орденом «Богдана Хмельницького» III ступеня (посмертно).

САВЧУК ПАВЛО ІВАНОВИЧ

(«ПАШТЕТ»)

28 лютого 1991 – 6 лютого 2023

Павло Савчук народився у с. Мала Стружка. Навчався у Малостружківській і Струзькій школах. Закінчив Університет державної податкової служби України у м. Ірпінь. Жив у Києві. Працював начальником відділу продажів в ТОВ ARDA TRADING.

Під час повномасштабного російського вторгнення, на початку березня 2022-го, Павло

без вагань пішов добровольцем та приєднався до лав Збройних сил України, щоб вірно захищати цілісність та суверенітет України. Став стрільцем 205-го окремого батальйону територіальної оборони Збройних сил України. Після проходження підготовки вирушив на передову боротися проти окупантів. Він був душею компанії та мав гарні стосунки з усіма побратимами у своєму підрозділі. Ніхто і ніколи не бачив його сумним чи ображеним. Іноді міг бути втомленим і захворівшим унаслідок виконання бойових завдань та перебування на позиціях, але незважаючи ні на що, він знаходив в собі сили та бажання жартувати й підтримувати своїх побратимів.

Захисник Павло Савчук, позивний Паштет, загинув 6 лютого 2023 року внаслідок кулеметного обстрілу з боку ворога, отримавши мінно-вибухове поранення, не сумісне з життям, з честю та гідністю виконуючи свій військовий обов'язок в районі н. п. Бахмут Донецької області.

«Павло – життєрадісний та справедливий, сильний духом, лідер, з великим добрим серцем. Був справжнім другом та душею компанії», – розповіли колеги загиблого.

«Пашка, ти наш Пашка.... Не сприймає цю сумну звістку ні розум, ні серце... Вічна світла пам'ять Тобі, наш мужній Воїне! Ми вже безсилі зупинити твій політ... Прости нас... Щирі співчуття матері і всій родині, друзям...», – написала знайома Валентина.

Залишилися мама і сестра.

КОТЛЯР ІГОР ОЛЕГОВИЧ

20 травня 1994 – (дата підлягає уточненню)

Народився в м. Охтирка Сумської області.

Випускник факультету податкової міліції Національної академії державної служби України.

Капітан, військовослужбовець Збройних сил України.

Загинув у боях із російськими окупантами в ході відбиття російського вторгнення в Україну (місце – не уточнено).

Нагороджений орденом «Богдана Хмельницького» III ступеня (помертньо).

ЖОРОВ ВАДИМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

18 квітня 1994 – 7 квітня 2023

Народився Вадим у смт Хотінь Сумської обл., там само закінчив школу.

Навчався в Національному університеті державної податкової служби України на факультеті податкової міліції. З перших днів війни був в рядах Збройних сил України. Вадим був командиром групи спеціального призначення.

Вадим Жоров загинув під час виконання бойового завдання 7 квітня в районі села Діброва Луганській області. Невдовзі йому мало виповнитися 29 років.

Залишились батьки та наречена.

«Чоловік згуртовував біля себе людей та мав багато друзів. Це друг мого сина з дитинства. Кращого не буде. Сміливий, інтелігентний, дуже любив Україну», – розповіла односелиця Вадима Людмила Висоцька.

МУКАН ВОЛОДИМИР СЕРГІЙОВИЧ

11 червня 1987 – 29 квітня 2023

Володимир Сергійович – український філолог, журналіст та військовослужбовець, учасник російсько-української війни.

Народився у м. Черкаси. Закінчив черкаську школу № 34. Вищу освіту здобув у навчально-науковому інституті філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка, де згодом навчався в аспірантурі.

Працював журналістом у різних ЗМІ: «Газета по-українськи», Znaj.ua, «Мейнстрім», «Gazeta.ua», «Країна» тощо. Також був піарником у компаніях «Екокарз», «Електрокарз», СК «ПЗУ Україна». Викладав в Університеті державної фіскальної служби України в Ірпені на Київщині. Співорганізатор фестивалів ретроавтомобілів «Old Car Land». Вів відеоблог «5 передач».

Брав участь у Революції гідності 2013–2014 року.

Буквально декілька днів до загибелі Володимир отримав офіцерський погон, чим дуже пишався...

«Чоловіки кількох поколінь мого роду воювали, – розповідав Володимир Мукан сайтові Черкаської міськради. – Прадіди і дід були на фронтах Другої світової, мій батько, професійний військовий, служив у Афганістані. А мені випала честь захищати саме Україну».

Журналіст Володимир Мукан казав, що хоча він – людина мирної професії, та коли біда прийшла в нашу державу, не зміг бути осторонь. Хотів, аби через роки двом його синам не довелося воювати.

Володимир брав участь у мовному Майдані 2012 року, протестуючи проти двох державних мов в Україні, та в Революції Гідності 2013–2014 років. А на початку повномасштабної війни

записався до лав добровольців. Після проходження навчання потрапив у зону бойових дій, воював у Попасній на Луганщині, потім служив на Харківщині. Навесні 2023 року отримав військове звання молодшого лейтенанта. Проходив службу на посаді заступника командира стрілецької роти з морально-психологічного забезпечення.

Життя Володимира Мукана обірвалося під час виконання бойового завдання 29 квітня 2023 року у м. Бахмуті на Донеччині.

Залишились дружина та двоє синів.

За особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку нагороджений Орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

ПОПОВИЧУК ОЛЕГ МИКОЛАЙОВИЧ

(«ДЕПУТАТ»)

6 жовтня 1981 – 6 травня 2023

У 2003 р. закінчив Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського». У 2008 р. закінчив Національний університет державної податкової служби України.

Був депутатом селищної ради Гостомеля і викладачем Ірпінського державного коледжу економіки та права.

Олег Миколайович до 2016 року очолював Київську обласну федерацію хортингу та працював суддею на змаганнях. Завдяки йому виросла чимала плеяда спортсменів.

Його називають одним із фундаторів розвитку хортингу, українського спортивного єдиноборства, на Київщині.

З першого дня повномасштабного вторгнення він став на захист рідного Гостомеля, а згодом сходу України. Офіцеру-десантнику 77-ї десантно-штурмової бригади був 41 рік.

6 травня 2023 року на сході України під час виконання бойового завдання військовий Олег Поповичук загинув.

«З першого дня вторгнення ...Олег Поповичук пішов захищати рідний Гостомель! Не зважаючи на всі негаразди, він не здавався і до останнього героїчно ніс службу. Олег завжди був активним, ніколи не проходив повз людської біди, багатьом людям завжди допомагав! Загинув під час виконання завдання! Вічна пам'ять! Ти – наш герой! Найкращий татко, чоловік і син!», – написала Тетяна Олійник.

ПАВЛЮК ВАЛЕРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ

24 вересня 1971 – 9 травня 2023

Валерій Валерійович був кандидатом наук з державного управління, доцентом кафедри соціальної філософії та управління Факультету соціально-гуманітарних технологій та менеджменту Державного податкового університету. Був співзасновником Коаліції STEM-освіти, автором і координатором соціального проекту «Історична правда», співзасновником ГО «Асоціація соціальних інновацій та наукових кому-

нікацій», майстер-тренер з освіти для демократичного громадянства та освіти з прав людини і розвитку громадянських компетентностей (Швейцарсько-український проєкт «Розвиток громадянських компетентностей в Україні – DOCCU»), Драйвер проєктів розвитку Громадської Ініціативи «Громади майбутнього».

У 2014 році воював у складі українських добровольчих батальйонів в АТО. Отримав поранення.

У лютому 2022 року в перший день повномасштабної війни став добровольцем Київської ТРО. Не маючи можливості допомогти колегам кафедри, які були під бомбардуванням в Ірпені, підтримував, телефонуючи: «Як ви? Тримайтеся!».

Валерій Валерійович двічі був поранений, лікувався в шпиталі і кожного разу прагнув повернутися на фронт.

«Валерій Валерійович був людиною слова, надійний і принциповий, ніколи не був у ролі спостерігача. Надійний колега, товариш, друг, чудовий наставник молоді, куратор групи. Він мріяв повернутися в аудиторію і говорив, що тепер він знає, як і про що говорити студентам. На фронті був чудовим старшим товаришем для молодих бійців», – написали на сайті університету колеги.

9 травня 2023 року під Бахмутом на бойовому чергуванні під уламками багатоповерхівки, в результаті вибуху Валерій Валерійович загинув.

МІНУГАЛІЄВ ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ

6 липня 1986 – 11 травня 2023

Іван народився 6 липня 1986 року в місті Ірпінь. Тут проживав та навчався. Подальшу освіту здобував у Київському професійному ліцеї будівництва і комунального господарства. Після закінчення навчання працював у Національній Академії державної податкової служби України за фахом.

2005 року його призвали на строкову службу, а з 2006-го до 2012-го проходив військову службу за контрактом в Управлінні державної охорони України. Надалі працював у меблевій сфері.

Тільки у 2012 році Іван Мінугалієв демобілізувався та почав жити цивільним життям. У мирний час займався меблевою справою, але з початком повномасштабного вторгнення знову вдягнув військову форму та став на захист своєї Батьківщини. Був навідником гірсько-штурмового відділення, гірсько-штурмового взводу, гірсько-штурмової роти військової частини А3892.

Свій останній бій Іван Мінугалієв прийняв 11 травня 2023 року і загинув під час штурму ворожих позицій біля села Богданівка Донецької області (Часовоярська громада).

«Іван був прекрасною людиною зі щирим серцем та доброю душею. Ніколи нікому не відмовляв, просто не міг. Був люблячим, життєрадісним; завжди допомагав з домашніми справами. Полюбляв смачно готувати і дуже любив тварин», – так про військового згадують рідні.

Залишились неповнолітня донька, мати, брат і сестра.

Рішенням Ірпінської міськради йому присвоєно почесне звання «Почесний громадянин міста Ірпінь».

ТИМКІВ ВАСИЛЬ РОМАНОВИЧ

(«ПАСІЧНИК»)

22 вересня 1988 – 26 травня 2023

Випускник 2009 р. (бакалавр) обліково-економічного факультету Національної академії ДПС України.

Василь доброволець з перших днів повномасштабної війни. У складі ДФТГ «Свобода» брав участь в обороні Києва. Потім були важкі бої у Сіверськодо-

нецьку, Зайцевому та під Бахмутом.

Захищаючи рідну землю, у бою на Східному фронті смертю Героя поліг боєць 3-го батальйону «Свобода» Бригади швидкого реагування НГУ «Рубіж» Василь Тимків.

Завдяки своїм лідерським якостям та військовій майстерності, Пасічник став командиром взводу 9 роти. Він був справжнім командиром – завжди поряд зі своїми бійцями, навчав, надихав, вів за собою у бій.

Побратими згадують Василя: «Щирий, усміхнений, розумний, завжди дуже відповідальний. Пасічник часто розповідав про свою сім'ю, дружину та дітей яких він безмежно кохав. Казав, що хоче сам відвоювати Крим, де він народився та привести туди дітей на відпочинок. Василь був справжнім другом. Тепер він вічно буде Героєм». Похований на Лісовому цвинтарі у м. Київ.

Залишилась дружина і троє дітей.

ІЛЬЧЕНКО ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ

(«ДНІПРО»)

11 вересня 1987 – 18 червня 2023

Закінчив факультет економіки та оподаткування Національного університету державної податкової служби України у 2008 р.

Олександр проживав в м. Київ. Працював у Фідобанку – український універсальний банк з інновацій.

Був інструктором Асоціації айкікай України та мав другий дан з айкідо. Отже, він навчав і виховував спортивну молодь України.

Задовго до початку повномасштабної війни почав займатися військовим вишколом.

Він добровільно пішов захищати Україну. Ще задовго до вторгнення Олександр посилено займався військовою підготовкою і з першого дня повномасштабної війни взяв до рук зброю та у складі ТрО захищав Київ. Після звільнення свого рідного краю добровільно записався до лав ЗСУ.

Олександр Ільченко був офіцером і командиром мотопіхотного взводу в Магурі. Мав позивний «Дніпро».

Під час запеклого бою військовий отримав важкі поранення. Декілька днів лікарі боролися за його життя, проте Олександра врятувати не вдалося.

Людмила Барбір зазначає, що він був близьким другом для неї особисто, і для її сім'ї. «Розумний, дотепний, цілеспрямований, правдолюб, із чіткою громадянською позицією. Йому ніколи не було байдуже до проблем нашого суспільства, йому не було байдуже майбутнє своєї країни. Любив футбол, але найбільше любив айкідо. Був інструктором Асоціації айкікай України, другий дан айкідо. Вчив і виховував спортивну молодь України. Був хорошою, світлою людиною. Близьким другом нашої родини та частим гостем нашого будинку. Він був єдиним сином у матері. І люблячим чоловіком своєї дружини», – розповіла про героя телеведуча Людмила Барбір.

ЗАЙЧЕНКО МАКСИМ МИКОЛАЙОВИЧ

7 травня 2001 – 11 вересня 2023

Народився у с. Максимовичі Київської області. Навчався у Синяківському ліцеї (Вишгородський р-н), закінчив Державний податковий університет у м. Ірпінь. Працював заступником начальника відділу в АТ «Ощадбанк», проживав у м. Ірпінь.

У березні цього року пішов захищати Батьківщину, служив старшим солдатом Національної гвардії України у полку «Азов», військова частина 3057.

Істинний патріот, активний, життєрадісний і цілеспрямований, закоханий у подорожі хлопець...

Герой був поранений 7 вересня під час виконання бойових завдань із забезпечення відсічі збройної агресії російської федерації поблизу н. п. Кремінна Луганської області. 11 вересня 2023 року у лікарні м. Дніпро внаслідок поранень, які отримав під час виконання бойових завдань із забезпечення відсічі збройної агресії російської федерації поблизу н.п. Кремінна Луганської області, зупинилося серце старшого солдата Зайченка Максима.

Залишились мама та сестра.

ПОРОХОВНИК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

19 серпня 1991 – 13 вересня 2023

Навчався в Національному університеті державної податкової служби України в м. Ірпінь на юридичному факультеті.

З перших днів повномасштабного вторгнення із боку рф, Олександр без вагань добровільно вступив до лав ЗСУ та став на оборону Київської області, в якій народився та виріс.

Він гідно і з великою сміливістю брав активну участь у заходах, необхідних для забезпечення обо-

рони України, захисту безпеки населення та інтересів держави у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, перебуваючи в Київській області, м. Куп'янськ Харківської області, с. Великий Бурлук Харківської області, с. Новомлинськ Куп'янського району Харківської області. Щоразу безстрашно йшов у бій, адже розумів, яку відповідальність разом із побратимами несе за майбутнє всієї України, був сильним та сміливим, та лише приємні згадки залишив про себе, адже він проявив себе як сміливий, мужній та відповідальний побратим і товариш.

На жаль, 13 вересня 2023 року відбувся його останній бій. Поблизу населеного пункту Новомлинськ Харківської області, виконуючи бойове завдання внаслідок танкового та мінометного обстрілу противника отримав вибухове-осколкове поранення не сумісне з життям.

В Олександра залишилась дружина, донька, мати, сестра

КЛЮЧКО ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ

8 серпня 1996 – 20 листопада 2023

Олександр був патріотом та справжнім сином свого народу, для якого Україна була у серці, а Свобода і Гідність – понад усе.

Після закінчення в 2017 році Університету державної фіскальної служби України, де отримав диплом за спеціальністю правознавство, працював у Слідчому управлінні фінансових розслідувань ГУ ДФС у м. Київ. Старший лейтенант податкової міліції.

З серпня 2022 року і до мобілізації працював в Північному офісі Держаудитслужби на посаді спеціаліста – юрисконсульта юридичного відділу.

У 2019 році Олександр Ключка приймав безпосередню участь в антитерористичній операції, здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки й оборони, відсічі та стримування збройної агресії російської федерації в Донецькій і Луганській областях та отримав статус учасника бойових дій.

3 грудня 2022 року громадянський обов'язок і честь військового знову привели хлопця до лав Збройних сил України, воював у складі 82 окремої десантно-штурмової бригади ДШВ ЗС України, командир взводу вогневої підтримки, молодший лейтенант.

20 жовтня 2023 року під час виконання бойових завдань на південному напрямку України, відданий військовій присязі та Українському народу, мужньо виконавши військовий обов'язок в бою за Україну, її свободу і незалежність молодший лейтенант Ключка Олександр Олександрович загинув.

У службі зв'язків з громадськістю 82 окремої десантно-штурмової бригади розповіли, що Олександр неодноразово до ручалися небезпечні, бойові завдання, із якими він вправно справлявся. Брав участь у штурмах, рятував життя побратимів, був чуйним і справедливим командиром.

«Разом зі своїм підрозділом прорвали лінію фронту, вибили ворога з лісопосадки, закріпились на новому місці, та утримували позицію усіма наявними силами та засобами. В одному з боїв, Олександр отримав важке поранення від розриву гранати, яку скинув ворожий дрон. Десантник до останнього боровся свою землю від рашистських загарбників, прикривав своїх побратимів, аж до поки його тіло не уразила ворожа куля».

«12-го жовтня я розмовляла з Сашею телефоном і він сказав, що відправляється на штурм, буде без зв'язку і набере вже як повернеться. На превеликий біль, цього не сталося. На минулому тижні Саша загинув, виконуючи операцію. Він отримав множинні поранення під час штурму та залишив цей світ. Загинув як герой, який захищав свою Батьківщину – нашу Україну», – розповіла Анна Барабаш, подруга військового.

Командування 82 ОДШБ ДШВ представило молодшого лейтенанта Олександра Ключка до звання Герой України (посмертно) за проявлену особисту мужність і героїзм, стійкість та рішучість під час відсічі і стримування збройної агресії російської федерації.

Нагороджений за мужність, патріотизм, високу громадянську позицію, героїзм, бойові заслуги у захисті незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України медаллю «Чесць. Слава. Держава».

Надто важко сприймати цю жорстоку реальність, коли гине молода людина. Вони віддали найдорожче – своє життя – за Батьківщину, за кожного з нас. Щоб ми могли сіяти та збирати врожай, народжувати і виховувати дітей, щоб могли жити. Герої не вмирають, вони живуть вічно в серцях і пам'яті цілих поколінь.

Колектив Державного податкового університету схилив голову у скорботі та складає руки у молитві разом з родинами загиблих.

Герої не вмирають, вони назавжди залишаються в наших серцях.

Вічна пам'ять і слава українському воїну, який захищав Батьківщину та кожного з нас!

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. «Вітер» – «Сова» Микола Королько: «Тільки сміливі мають право на щастя» [Електронний ресурс] / Бучанські новини : вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://www.buchanews.com.ua/2020/09/13/viter-sova-mykola-korolko-tilky-smilyvi-mayut-pravo-na-shhastya/>
2. «Щирий та завжди з посмішкою»: пам'яті КОРДівця Дмитра Клименка, який загинув від російського обстрілу [Електронний ресурс] / 20 хвилин : вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://suspilne.media/242391-devat-spivrobotnikiv-vinnickogo-kordu-zaginuli-vid-rosijskoi-agresii-v-ukraini/>
3. Timenote.info : вебсайт [Електронний ресурс]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://timenote.info/ua/Dmitro-Zharuk> Timenote.info
4. Відкриття меморіальної дошки випускникам школи Корзуну Роману та Розналевичу Юрію [Електронний ресурс] / Спеціалізована школа № 304 : офіц. вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://www.school304.com.ua/?page=1432#.WA2zcPmLTiU>
5. Вікіпедія : вільна енциклопедія : офіц. вебсайт [Електронний ресурс]. – Електрон. дані. – Режим доступу : https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%BD%D0%B0_%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D0%BD%D0%BA%D0%B0
6. Електронні петиції. Офіційне інтернет-представництво Президента України : офіц. вебсайт / [Електронний ресурс]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://petition.president.gov.ua/petition/208688>
7. Книга пам'яті полеглих за Україну : офіц. вебсайт [Електронний ресурс]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://memorybook.org.ua/>
8. На Луганщині обірвалося життя фінансового директора рівненського підприємства [Електронний ресурс] / Сфера-ТВ. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://sfera-tv.com.ua/news/na-luhanshchini-obirvalosya-zhittya-finansovoho-direktora-rivnenskoho-pidприємства-87024>

9. Нужненко С. Бій за Незалежність Івана Мінугалієва / С. Нужненко // Радіо Свобода : вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://www.radiosvoboda.org/a/biy-za-nezalezhnist-ivana-minuhaliyeva/32563592.html>

10. Плаче Україна... «Кудєсніку» було лише 20 років. Будучи кулеметником, став в центрі і першим почав бій з окупантами [Електронний ресурс] / ВІСНИК : вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://visnyk.in.ua/plache-ukraina-kudiesniku-bulo-lyshe-20-rokiv-buduchy-kulememnukom-stav-v-tsentri-i-pershym-pochav-biy-z-okupantamy/>

11. Платформа пам'яті Меморіал «Загиблі у війні Росії проти України» : офіц. вебсайт [Електронний ресурс]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://www.victims.memorial/>

12. Прищепа Я. На фронті загинув журналіст Володимир Мукан [Електронний ресурс] / Я. Прищепа // Суспільне. Новини : вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://suspilne.media/461321-na-fronti-zagynuv-pr-menedzer-volodimir-mukan/>

13. Служба безпеки України : офіц. вебсайт / [Електронний ресурс]. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://ssu.gov.ua/nashi-heroi/Volochaiev-Denys-Oleksandrovych>

14. Список Героїв України 2022 [Електронний ресурс] / Вікіпедія : вільна енциклопедія : офіц. вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%BE%D0%BA_%D0%93%D0%B5%D1%80%D0%BE%D1%97%D0%B2_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8#2022

15. Список Героїв України 2023 [Електронний ресурс] / Вікіпедія : вільна енциклопедія : офіц. вебсайт [Електронний ресурс]. – Електрон. дані. – Режим доступу : https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%BE%D0%BA_%D0%93%D0%B5%D1%80%D0%BE%D1%97%D0%B2_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8#2023

16. У бою за Ірпінь загинув багатоборець, ветеран-футболіст Ігор Сухих [Електронний ресурс] / Спорт на районі : вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://sport.rayon.in.ua/news/501323-u-boyu-za-irpin-zagynuv-bagatoborets-veteran-futbolist-igor-sukhikh>

17. У Пійлі відкрили інтерактивну меморіальну дошку загиблому Герою Олегу Перегуді пам'яті [Електронний ресурс] / Вікна : вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://vikna.if.ua/news/category/all/2023/03/31/141996/view>

18. У російсько-українській війні загинув військовослужбовець з Прикарпаття Олег Перегуда [Електронний ресурс] / Суспільне. Новини : вебсайт. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://suspilne.media/250881-u-rosijsko-ukrainskij-vijni-zaginu-viyskovosluzbovec-z-prikarpatta-oleg-pereguda/>

19. Український інститут національної пам'яті [Електронний ресурс] : офіц. вебсайт / Український інститут національної пам'яті. – Електрон. дані. – Режим доступу : <https://uinp.gov.ua/>

20. Щегельська О. Мама чекала від сина вітання з днем народження [Електронний ресурс] / Олена Щегельська // «Є» : медіа-корпор. – Електрон. дані. – Режим доступу : https://ye.ua/sypilstvo/18263_Mama_chekala_vid_sina_vitannya_z_dnem_narodzheniya.html

ЗМІСТ

СЛОВО ПМ'ЯТІ ТА ШАНИ.....	3
ВІЙНА ПОЧАЛАСЯ 9 РОКІВ ТОМУ.	
ПРИГАДАЄМО, ЯК ЦЕ ВІДБУВАЛОСЯ... ..	4
МАКСИМОВ ДМИТРО В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ.....	10
ГОНЧАРЕНКО ДМИТРО ВАЛЕРІЙОВИЧ.....	12
КОРОЛЬКО МИКОЛА ПЕТРОВИЧ («СОВА»)	16
МАЛАМУЖ ОЛЕКСАНДР В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ («РУС»).....	18
ЛУКАШУК АНДРІЙ СТЕПАНОВИЧ.....	19
ЦИМБАЛ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ («ЛЕГІОНЕР»)	21
КОРЗУН РОМАН АНАТОЛІЙОВИЧ	24
САЄНКО ОЛЕКСАНДР ВІТАЛІЙОВИЧ	26
РОСОХА ВАСИЛЬ ЮРІЙОВИЧ («ТИХИЙ»)	27
МОСТІПАН ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ	29
ЖАРУК ДМИТРО ПАВЛОВИЧ («БАЙКЕР»).....	31
ЛИСАКІВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ЮРІЙОВИЧ(«ЮРИСТ»)	33
МАРКІВ ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ(«СУМРАК»)	35
ВОЛОЧАЄВ ДЕНИС ОЛЕКСАНДРОВИЧ(«БАХУС»).....	37
КОЛЄСНІКОВ АНАТОЛІЙ ДМИТРОВИЧ	40
МАЛЮК СЕРГІЙ ПАВЛОВИЧ.....	42
КОЛІСНИК ВІТАЛІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ («КУДЄСНІК»).....	44
СУХИХ ІГОР ВОЛОДИМИРОВИЧ («ФАЙТЕР»).....	45
КЛИМЕНКО ДМИТРО СЕРГІЙОВИЧ	46
НАБОК ІГОР ЮРІЙОВИЧ.....	48
КРИЛАС ОЛЕГ СЕРГІЙОВИЧ	50
ПЕРЕГУДА ОЛЕГ СТЕПАНОВИЧ («СКІФ»)	51

БЕРНАДА АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ	53
БОЖКО АНДРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ.....	55
СВИРІПА ЮРІЙ СТЕПАНОВИЧ.....	55
КУЗЬМЕНКО ЯРОСЛАВ («ЯРИЙ»).....	56
СКРИННИК РУСЛАН ВАЛЕРІЙОВИЧ («УКРОП»)	57
ЧУМАК МАКСИМ ВІКТОРОВИЧ («ДАР»)	59
ГНІТЕЦЬКИЙ АНДРІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ («ГОСТОМЕЛЬ»)	62
САВЧУК ПАВЛО ІВАНОВИЧ («ПАШТЕТ»).....	63
КОТЛЯР ІГОР ОЛЕГОВИЧ.....	65
ЖОРОВ ВАДИМ ОЛЕКСАНДРОВИЧ.....	66
МУКАН ВОЛОДИМИР СЕРГІЙОВИЧ.....	67
ПОПОВИЧУК ОЛЕГ МИКОЛАЙОВИЧ («ДЕПУТАТ»).....	69
ПАВЛЮК ВАЛЕРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ.....	70
МІНУГАЛІЄВ ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ	71
ТИМКІВ ВАСИЛЬ РОМАНОВИЧ («ПАСІЧНИК»).....	72
ІЛЬЧЕНКО ОЛЕКСАНДР ВОЛОДИМИРОВИЧ («ДНІПРО»)	73
ЗАЙЧЕНКО МАКСИМ МИКОЛАЙОВИЧ.....	74
ПОРОХОВНИК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ	75
КЛЮЧКО ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ.....	76
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	79

Біографічні нариси

КНИГА ПАМ'ЯТІ НАШИХ ГЕРОЇВ

Керівник проєкту
Цимбалюк Світлана Ярославівна

Укладач	<i>Н. П. Гайдай</i>
Відповідальний за випуск	<i>А. В. Лавренюк</i>
Форматування та комп'ютерна верстка	<i>Д. П. Завальницька</i>

Здано до друку 15.12.23. Формат 60×84/14
Папір офсетний № 1. Гарнітура «Times New Roman»
Ум. друк. арк. 4,85
Наклад 300 прим. Замовлення № 1081

Державний податковий університет
Наукова бібліотека
08205, Україна, Київська обл., м. Ірпінь, вул. Університетська, 31
Тел. (044) 363-27-19
25.01@dpu.edu.ua

Підготовлено до друку редакційно-видавничим відділом
Державного податкового університету
08205, вул. Університетська, 31, м. Ірпінь, Київська область,
Україна

*Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготовлювачів і
розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ДК № 7669 від 20.09.2022*